

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P Ob-512/26-79

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu tog suda Nataši Marahovec Kantarević, u pravnoj stvari tužiteljice Marlene Krenedić iz Zagreba, Đorđićeva ulica 24, OIB 21650741437, koju zastupa punomoćnica Zlatica Lippe Margaretić, odvjetnica u Zajedničkom odvjetničkom uredu Dubravko Margaretić i Zlatica Lippe Margaretić u Zagrebu, protiv tuženice Sandre Senečić iz Zagreba, Zagrebačka avenija 104C, OIB 77656795759, koju zastupa punomoćnik Daniel Hanik, odvjetnik u Zagrebu, radi utvrđenja izvanbračne zajednice, nakon održane i zaključene glavne i nejavne rasprave 4. rujna 2026., u prisutnosti punomoćnice tužiteljice, zamjenika punomoćnice tužiteljice odvjetnika Dubravka Margaretića, punomoćnice tuženice i tuženice osobno, 2. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

" Utvrđuje se da je tužiteljica Marlena Krenedić, OIB:21650741437, Zagreb, Đorđićeva ulica 24, živjela u izvanbračnoj zajednici s pok. Alfredom Senečićem, sinom Aurela, OIB: 49020328210, iz Zagreba, Matka Mandića 29, rođenim 24.08.1938.god., a umrlim 04.08.2022.god. i to od 2009.god., pa do njegove smrti 04.08.2022.god., pa kao takva ima status njegove zakonske nasljednice prvog nasljednog reda, a što je tužena Sandra Senečić, OIB: 77656795759, Zagreb, Zagrebačka avenija 104C, dužna priznati i naknaditi tužiteljici parnični trošak sa zakonskim zateznim kamatama u smislu čl. 29. Zakona o obveznim odnosima po stopi koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena, tekućim od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate, sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe."

II Nalaže se tužiteljici Marleni Krenedić nadoknaditi tuženici Sandri Senečić troškove parničnog postupka u iznosu od 4.375,00 EUR, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi u bitnome navodi da je rješenjem ovog suda poslovni broj O-6491/2022-6 od 2. siječnja 2023 prekinut ostavinski postupak iza pok. Alfreda Senečića, oca tuženice i izvanbračnog druga tužiteljice te je tužiteljica upućena pokrenuti protiv tuženice parnični postupak radi utvrđenja da je živjela s ostaviteljem u izvanbračnoj zajednici od 2009. do njegove smrti, 4. kolovoza

2022., a s obzirom da je tuženica u ostavinskom postupku izjavila da ne priznaje izvanbračnu zajednicu tužiteljice i ostavitelja iz razloga da je ostavitelj živio na adresi u Zagrebu, Matka Mandića 29 i nikada nije bio prijavljen na istoj adresi s tužiteljicom. Navodi da je izvanbračna zajednica tužiteljice i pok. Alfreda Senečića trajala neprekidno od 2009. do smrti ostavitelja, da pok. Alfred Senečić nikada nije bio prijavljen na adresi prebivališta tužiteljice u Zagrebu, Đorđićeva ulica 24, a niti je tužiteljica ikada bila prijavljena na adresi prebivališta ostavitelja Zagreb, Matka Mandića 29, ali da navedeno ne znači da nije postojala njihova izvanbračna zajednica, a kao što je javni bilježnik ispravno upozorio tuženicu na ročištu 8. studenoga 2022. na kojem tuženica nije priznala postojanje izvanbračne zajednice. Nadalje navodi da je od početka izvanbračne zajednice 2009. s pok. Alfredom Senečić živjela na adresi prebivališta tužiteljice u Zagrebu, Đorđićeva ulica 24, do potresa 22. ožujka 2020. kada je ta zgrada bila teško oštećena i proglašena opasnom za stanovanje, a od kojeg dana žive na adresi prebivališta pok. Alfreda Senečića u Zagrebu, Matka Mandića 29. Na adresu u Zagrebu, ulica Matka Mandića 29 tužiteljica je zaprimila račun A1 Hrvatska d.o.o. za razdoblje od 1. do 31. srpnja 2023., unatoč činjenici da tužiteljica nikada nije imala prijavljeno prebivalište na toj adresi te je očito da je neposredno pred smrt pok. Alfreda Senečića živjela s njime u izvanbračnoj zajednici na njegovoj adresi prebivališta. Također, trgovačko društvo TD INGOP d.o.o. je od 1. ožujka 2022. do dana 6. kolovoza 2022. vršilo svakodnevnu uslugu dostave hrane-ručka iz Doma za starije osobe Trešnjevka za tužiteljicu i pok. Alfreda Senečića. Sve navedeno da upućuje na zaključak da je tužiteljica sve svoje životne aktivnosti (vođenje brige o kućanstvu i svim ostalim potrebama izvanbračnog para), nakon potresa 22. ožujka 2020. do smrti pok. Alfreda Senečića usredotočila na adresu u Zagrebu, ulica Matka Mandića 29, gdje je sa istim imala dom i skladnu dugogodišnju životnu zajednicu sa sada pokojnim. Ujedno navodi da je njihov zajednički izvanbračni život ostao dokumentiran brojnim zajedničkim fotografijama iz razdoblja trajanja zajednice od 2009. do 2022., i to vožnja gondolom zagrljenih tužiteljice i pok. Alfreda Senečića u Veneciji ispred mosta Rialto 17. rujna 2010. (fotografija br. 1), tijekom ljeta 2020. u ulici Matka Mandića 29, Zagreb, od lijeva na desno, nalaze se sin tužiteljice Igor Krenedić, pok. Alfred Senečić, tadašnja snaha tužiteljice Vanja Caratan Krenedić, unuka tužiteljice Anja Krenedić, tužiteljica i unuk tužiteljice Luka Krenedića (fotografija br. 2), a koju je očigledno snimila sama tuženica, jer se tuženica nalazi na fotografiji br. 3 koja je snimljena iste zgrade od strane tužiteljice, a na kojoj se vide, s lijeva na desno, sin tužiteljice, pok. Alfred Senečić, tuženica, unuka tužiteljice, tadašnja snaha i unuk tužiteljice, tijekom ljeta 2020. na adresi u Zagrebu, Matka Mandića 29, nalaze se tužiteljica i pok. Alfred Senečić s unucima tužiteljice (fotografija br. 4), Božićni blagdani 2020. na adresi u Zagrebu, Matka Mandića 29, nalaze se tužiteljica i pok. Alfred Senečić ispred okićenog božićnog drvca, kao i u društvu tuženice, unuka tužiteljice i sina tužiteljice (fotografije 5 i 6), na balkonu kuće u Zagrebu, Matka Mandića 29 na Uskrs 2021. nalaze se tužiteljica i pok. Alfred Senečić, kao i sa sinom tužiteljice (fotografije 7 i 8), 2021. na adresi u Zagrebu, Matka Mandića 29, pok. Alfred Senečić i tužiteljica, prilikom proslave, kao i u društvu sina i unuka tužiteljice, te iz otprilike istog vremenskog razdoblja tuženica u društvu tužiteljice i pok. Alfreda Senečića, u slavljeničkom raspoloženju (fotografije br. 9-11), za Uskrs 2022. na adresi u Zagrebu, Matka Mandića 29, nalaze se tužiteljica i pok. Alfred Senečić u društvu sina i unučadi tužiteljice (fotografije br. 12 i 13), zatim vremensku identifikaciju snimanja fotografija br. 16-

20 koje su snimljene na adresi u Zagrebu, Matka Mandića 29 28. srpnja 2022., dakle, tjedan dana prije smrti pok. Alfreda Senečića (fotografije br. 14 i 15), na kojima se nalaze tužiteljica i pok. Alfred Senečić na prozoru (fotografije 19 i 20) i u pozadini iza tužiteljice (fotografija br. 18) i sin tužiteljice. Slijedom navedenoga, predlaže sudu donijeti presudu kojom se utvrđuje da je tužiteljica živjela u izvanbračnoj zajednici s pok. Alfredom Senečićem od 2009. do njegove smrti, 4. kolovoza 2022. Potražuje troškove parničnog postupka sa zateznim kamatama tekućima od donošenja presude do isplate.

2. Tuženica u odgovoru na tužbu i njezinoj dopuni prvenstveno navodi da je tužba neuredna za raspravljanje, jer da nema potreban sadržaj sukladno odredbi čl. 186. u svezi s odredbom čl. 106. i 109. Zakona o parničnom postupku, s obzirom da tužiteljica navodi samo tvrdnju postojanje izvanbračne zajednice, a navedeno ne dokazuje valjanim materijalnim dokazima, te stoga predlaže sudu pozvati tužiteljicu na otklanjanje nedostataka, odnosno podredno, tužbu odbaciti. Nadalje, osporava osnovanost tužbenog zahtjeva u cijelosti. U bitnome osporava da bi tužiteljica ikada bila u izvanbračnoj zajednici sa pok. Alfredom Senečićem, odnosno zajednici koja bi imala karakteristike ekonomske i emocionalne trajne povezanosti s ciljem zasnivanja obitelji i/ili održavanja dugotrajne zajednice, već se odnos tužiteljice sa pok. Alfredom Senečićem može okarakterizirati kao prijateljstvo dvoje samaca više životne dobi, „pod stare dane“. Osporava da bi tužiteljica i pok. Alfred Senečić ikada živjeli zajedno s ciljem održavanja zajedničkog domaćinstva, odnosno, vrijeme jesu provodili zajedno, ali nikada s ciljem da bi navedeno predstavljalo išta više od ranije navedenog prijateljskog odnosa. Navodi da su tijekom života pok. Alfreda Senečića, tužiteljica i pok. Alfred Senečić svoj odnos svojim bližnjima opisivali na način da su oboje udovci, te da „nisu zajedno iz koristi, da nitko nikome neće ulaziti u nasljedstvo, a zajedno su kako bi se družili i kako bi im bilo ljepše u starosti.“ Prigovara vjerodostojnosti dostavljene fotodokumentacije, s obzirom da iz iste nisu razvidne okolnosti na koje bi tužiteljica ukazivala u tužbi, odnosno osobe na fotodokumentaciji se uopće ne razaznaju jasno, niti bi (čak i da to jesu osobe za koje tužiteljica tvrdi da jesu fotografirane pod okolnostima pod kojima tužiteljica tvrdi da jesu) takva fotodokumentacija ukazivala na vrstu odnosa na koju upire tužiteljica. Ističe da je pok. Alfred Senečić volio biti okružen ljudima, volio je provoditi vrijeme u društvu i svoje vrijeme je provodio sa velikim krugom bliskih prijatelja i poznanika, te nije neuobičajeno da je s nekima i na fotografijama, međutim, isto nikako nije, niti može značiti izvanbračnu zajednicu. Ujedno osporava da bi pok. Alfred Senečić ikada živio na adresi prebivališta tužiteljice, međutim, čini nespornim da bi tužiteljica jedno vrijeme živjela na adresi pok. Alfreda Senečića (Ul. Matka Mandića 29), nakon potresa u Zagrebu 22. ožujka 2020., kada je tuženica odlučila pomoći tužiteljici na način da ju je primila u svoj stan u Zagrebačkoj aveniji 104C u Zagrebu 10-ak dana, a nakon toga ju je u svoju kuću primio pok. Alfred Senečić, a koje preseljenje je imalo karakter pomoći unesrećenoj osobi koja je poznanik (dakle, iz samilosti), jer je stan (i zgrada) prebivališta tužiteljice (Đorđićeva 24) nakon potresa označen crvenom oznakom, tj. rizičnom za boravak. Dakle, nije se radilo o izvanbračnoj zajednici i zajedničkom životu s tim ciljem, već o pomoći unesrećenoj starijoj osobi koja je poznanik i prijatelj, a koja je u nekretnini pok. Alfreda Senečića bila gost, ne izvanbračni drug. Osporava da bi tužiteljica i pred smrt pok. Alfreda Senečića živjela sa istim, s obzirom da je isti preminuo na adresi i u stanu tuženice, da tužiteljica u tužbi navodi „skladnu i dugogodišnju životnu zajednicu“, a da tužiteljica nije na sprovodu niti stajala uz

lijes pokojnog, već uz druge građane koji su došli odati počast. Nadalje navodi da nepobitna činjenica koja ukazuje na pravu narav odnosa tužiteljice i pok. Alfreda Senečića, odnosno okolnost da izvanbračne zajednice nikada nije bilo, jest da je tužiteljici rješenjem Centra za socijalnu skrb Zagreb, podružnice Donji grad od 1. lipnja 2022. priznato pravo na socijalnu uslugu smještaja u Domu za starije osobe Medveščak, Trg Drage Iblera 8, i to upravo zbog okolnosti oštećenja stana na adresi prebivališta zbog potresa, a smještaj u kojem je domu tužiteljica zatražila na vlastiti zahtjev i koji joj je smještaj omogućen navedenim rješenjem. Dakle, da nikakva izvanbračna zajednica nije mogla postojati, jer je tužiteljica zatražila i dobila smještaj i njegu u domu za starije, dok je pok. Alfred Senečić samostalno živio na adresi svog prebivališta i djelomično ovisio o brizi i njezi pruženoj od strane tuženice. Stoga, predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu troškova parničnog postupka sa zateznim kamatama.

3. Tužiteljica tijekom postupka u bitnome vezano na pogreb pokojnog navodi da je vijenac koji je namijenila u spomen pokojnom izvanbračnom suprugu, a na kojem je pisalo "Marlena", bio na poziciji gdje se na pogrebima uobičajeno nalaze vijenci najbližih osoba pokojnika, da na pogrebu nije bila blizu tuženice iz razloga što ju je neposredno prije pogreba tuženica izbacila na nimalo civilizirani način iz stana na adresi M. Mandića 29, Zagreb, da je na osmrtnici tužiteljica navedena među ožalošćenima kao „njegova Marlena“, jer je bila izvanbračna supruga pokojnoga, dok se ostalim osobama koje se vode pod ostalom tugujućom rodbinom i prijateljima, ne navode imena, a kamoli posvojna zamjenica „njegova“, s time da je tekst osmrtnice dala napisati sama tuženica što znači da je bila svjesna činjenice postojanja izvanbračne zajednice njezina oca i tužiteljice. Navodi da je zajednica tužiteljice i pok. Alfreda Senečića imala sve karakteristike ekonomske i emocionalne povezanosti s ciljem održavanja dugotrajne zajednice, a s obzirom je ista trajala više od 13 godina, tj. od početka 2009. do smrti pok. Alfreda Senečića. U znak emocionalne odanosti i ljubavi jednoga prema drugome, razmijenili su prstenje 29. siječnja 2009. i taj dan su do kraja obilježavali kao dan njihove zajednice. Navodi da su rado putovali zajedno, slavili s obitelji tužiteljice blagdane, rođendane, obljetnice njihove izvanbračne zajednice te je i tuženica puno puta bila dio tog obiteljskog slavlja. Ne osporava da je pok. Alfred Senečić volio biti okružen ljudima i provoditi svoje vrijeme s velikim krugom bliskih prijatelja i poznanika. Nadalje navodi da je stan u ulici M. Mandića 29 trebalo dovesti u stanje da bi izvanbračni par Senečić-Krenedić mogao u njemu živjeti, a što da je bilo neophodno jer je nakon više od 10 godina pok. Alfred Senečić živio na adresi tužiteljice, te što je i učinjeno u deset dana kada su oboje živjeli na adresi tuženice, a nakon čega su oboje nastavili živjeti u ulici M. Mandića 29, sve do smrti pok. Alfreda Senečića. Također navodi da je od Centra za socijalni rad Zagreb zatražen smještaj u Domu za starije osobe Medveščak, iz razloga jer je taj dom u vrijeme kada je zamolba bila podnesena bio najbliži tadašnjem zajedničkom boravištu izvanbračnog para Senečić-Krenedić na adresi Đorđićeva 24., a koji zahtjev su oboje podnijeli 8. veljače 2017. i koji su zahtjevi zaprimljeni neposredno kod Doma za starije osobe Medveščak pod brojevima: 539/17 i 540/17. Kako se zahtjevi izvanbračnog para za Dom za starije osobe Medveščak nisu rješavali godinama, to su oba izvanbračna druga 13. studenoga 2021. podnijeli zajedničku zamolbu, potpisanu po oboje, Centru za socijalni rad Zagreb, kojom su zatražili da se njihovi zahtjevi za smještaj u dom što prije riješe, a koji dopis je 17. studenoga 2021. na poštu odnio pok. Alfred Senečić koji je i naznačen kao pošiljatelj pošiljke. Na navedeni dopis odgovorio je Centar za

socijalnu skrb Zagreb, Podružnica Donji Grad dopisom od 25. studenoga 2021. upućen Domu za starije osobe Medveščak kojim prosljeđuje zamolbu izvanbračnih supružnika i moli dom da izvijesti o eventualnim zaprekama ili razlozima koji bi priječili realizaciju smještaja, a na koji je dopis Dom za starije osobe Medveščak odgovorio dopisom od 1. prosinca 2021. u kojem obavještavaju o predaji zahtjeva za smještaj po oboje izvanbračnih supružnika za I. stupanj usluga stambeni dio, za dvokrevetnu (bračnu) sobu. Navodi da je točno da je posljednja dva dana svojega života pok. Alfred Senečić proveo kod tuženice gdje je i preminuo, jer da je nekoliko dana prije smrti pok. Alfred Senečić pao po prvi puta i tužiteljici koja je tada bila uz njega bila je potrebna pomoć susjeda da ga podigne, jer to sama obzirom na svoje godine nije mogla učiniti te je dva dana prije smrti pokojni ponovo pao i tada ga je hitna pomoć odvezla u bolnicu gdje su obavili preglede, ali ga je medicinsko osoblje po nalogu tuženice iz bolnice odvezlo na adresu tuženice, jer pokojni nije bio u mogućnosti donositi bilo kakve odluke, a u toj zgradi postoji lift, za razliku od zgrade u ulici M. Mandića 29, gdje je pokojni treći dan nakon što je dovezen u stan tuženice preminuo. Tužiteljica je za to vrijeme još uvijek živjela na adresi M. Mandića 29 odakle ju je tuženica otjerala odmah po smrti pok. Alfreda Senečića rekavši joj da ima rok od 3 dana da se odseli. Navodi da je tuženica došla u kuću pok. Alfreda Senečića gdje je stanovala tužiteljica i odnijela ruksak u kojemu su bile putovnice pokojnoga i tužiteljice te jedna koverta na kojoj je pisalo „Marlena“ i u njoj određeni iznos novca, a sutradan nakon što je tužiteljica tražila da joj ga vrati, tuženica ga je doista vratila, ali novčani iznos je bio umanjen za svotu od 3.000,00 EUR. Navodi da su iza tužiteljice u kući pok. Alfreda Senečića ostale njezine stvari, samostojeća svjetiljka i telefon. Ujedno navodi da činjenica nepostojanja oporuke ili bilo kakvog ugovora kojim bi pok. Alfred Senečić raspolagao svojom imovinom za slučaj svoje smrti, govori o tome da je isti imao namjeru da ga na ravnopravnoj osnovi naslijede tužiteljica i tuženica, te da stoga tužiteljica ne traži ništa što joj na temelju zakona ne pripada, jer je kao i tuženica ravnopravan zakonski nasljednik pok. Alfreda Senečića. Tužiteljica i pok. Alfred Senečić imali su lijep i kvalitetan odnos i nije se radilo ni o kakvom milosrđu pružanja doma osobi koja je ostala bez krova nad glavom, kao što niti tužiteljica nije iz milosrđa primila pokojnog u svoj dom, u svoju obitelj, već i isključivo zbog ljubavi koju su međusobno gajili jedno prema drugom.

4. Tuženica tijekom postupka navodi da je tužiteljica dugi niz godina radila kao sutkinja na ovom sudu te ističe da se zbog vođenja postupka pred ovim sudom, kao bivšim poslodavcem tužiteljice, radi o sukobu interesa, zbog mogućeg utjecaja i autoriteta tužiteljice, kao bivše sutkinje ovog suda, na njegove suce i službenike, te stoga ističe prijedlog za svrsishodnom delegacijom nadležnosti ovog suda kako bi se osigurala viša razina objektivnosti u suđenju te preduvjet za djelotvorno vođenje postupka. Nadalje u bitnome navodi da tužiteljica pokušava prijateljski odnos, a u nekim razdobljima i potencijalan emotivan odnos dvoje ljudi u poodmakloj životnoj dobi prikazati kao izvanbračnu zajednicu jedino iz razloga materijalne prirode kojem je cilj otimanje tuđe stečene imovine, u čijem stjecanju nije nimalo sudjelovala. Navodi da se imovina pok. Alfreda Senečića odnosi na pola kuće, koju je stekao nasljedstvom nakon pokojne supruge, Irene Senečić-Szabo, 2007., a koju je kuću ista naslijedila od svojih pokojnih roditelja. Navodi da izvanbračna zajednica tužiteljice i pok. Alfreda Senečića nikada nije postojala, ali čak da je i postojala ikakva emocionalna veza, takva veza nikako više nije postojala u trenutku smrti pokojnoga, a i značajno vrijeme prije smrti

pokojnoga, odnosno takva emocionalna veza, čak i da je postojala, davno ranije je i prestala. Nadalje navodi da je tužiteljica podnijela samostalni zahtjev 4. svibnja 2022., da pok. Alfred Senečić nije naveden u zahtjevu, niti je supotpisao taj zahtjev, da je iz zahtjeva vidljivo da je tužiteljica u trenutku podnošenja zahtjeva živjela u stanu na adresi prebivališta koji je oštećen u potresu, kako je visoke životne dobi i narušenog zdravstvenog stanja, dakle, da je tužiteljica samostalno podnijela zahtjev za smještaj u domu o čemu je doneseno i rješenje kojom joj se pravo na istu socijalnu uslugu priznaje. Navedeno ukazuje da nikakav odnos nije postojao između pok. Alfreda Senečića i tužiteljice u trenutku podnošenja zahtjeva, jer je tužiteljica ostvarila pravo samo u svoje ime i za svoju korist i bila je spremna prihvatiti uslugu i useliti u prostore doma odmah po odobrenju i pozivu. Oспорava da bi po tužiteljici dostavljena zamolba bila potpisana po pok. Alfredu Senečiću dana 13. studenoga 2021., te navodi da tada nije postojala nikakva zajednica tužiteljice i pok. Alfreda Senečića, a nije postojala ni emocionalna veza, da pokojni nije nikada htio zajednički slati ikoju zamolbu iz čega proizlazi da je na zamolbi naveden bez svojeg znanja, te da je na navedenom zahtjevu potpis pokojnoga krivotvoren, slijedom čega da je 15. svibnja 2023. protiv tužiteljice podnijela kaznenu prijavu radi osnova sumnje u počinjenje kaznenog djela protiv pravosuđa – sprječavanje dokazivanja, opisano i kažnjivo u čl. 306. st. 2. Kaznenog zakona. Iako navedeno ne predstavlja formalno započinjanje kaznenog postupka, predlaže sudu odrediti prekid ovog postupka do okončanja budućeg kaznenog postupka, sukladno čl. 213. st. 2. toč. 1. Zakona o parničnom postupku. Nadalje navodi da čak i da je ikada postojala emocionalna veza između tužiteljice i pok. Alfreda Senečića, ista je već bila prestala u trenutku sastava zamolbe, da je iz daljnjeg zahtjeva tužiteljice da samostalno ostvaruje prava na dom iz 2022. očito da ni u tom trenutku nije postojala emocionalna veza između tužiteljice i pok. Alfreda Senečića, te je tako i ostalo do smrti pokojnoga, da između tužiteljice i pokojnoga nikada nije postojala izvanbračna zajednica, a da je svaki oblik emocionalne veze prestao davno prije nego je pokojni preminuo. Navodi da tužiteljica pokušava čin dobrote pok. Alfreda Senečića i tuženice što su je primili u kuću privremeno, dok se ne snađe, prezentirati kao izvanbračnu zajednicu iz jedinog razloga kako bi ostvarila materijalnu korist. Ujedno navodi da je tuženica stajala uz lijes te je na lijesu bio vijenac upravo od tuženice, dok su sa strane stajali ostali vijenci koje su cvjećari donosili i smještali gdje je bilo mjesta, tako da gdje je koji vijenac stajao ovisilo je gdje će isti cvjećar staviti i o ničemu drugome, da je tužiteljica stajala među svojim prijateljicama, jer i sama nije bila ništa više od prijateljice pokojnom, da je tuženica u potpunosti organizirala i platila pogreb, a tužiteljica nije ni na koji način u tome sudjelovala, jer za isto nije bilo razloga. Ističe da bi pok. Alfred Senečić svakom od svojih prijatelja učinio uslugu da ga privremeno primi u svoj kuću radi smještaja, jer je bio dobar i velikodušan čovjek, a kuća je bila dovoljno velika, da nije izbacila tužiteljicu iz kuće, već je tužiteljica odnijela svoje stvari i otišla 6. kolovoza 2022. kroz jutro, dok je tuženica u društvu prijateljica Jelene Ćirić i Ksenije Pilepić otišla organizirati sprovod, te da u subotu, kada je kroz jutro tužiteljica odlazila iz kuće, tuženica u kući u Mandićevoj ulici nije bila, jer je tada bila organizirati sprovod i na groblju. Nadalje navodi da je pok. Alfred Senečić za života nekoliko puta rekao, a posljednji puta u srpnju 2022., da ako on umre prije tužiteljice da tužiteljica mora u roku od najviše mjesec dana napustiti kuću, jer nakon njegove smrti ona tamo više nema što raditi te je tuženica jasno prihvaćala tu želju pokojnoga i nije bilo dvojbe da će tužiteljica iseliti ukoliko isti premine.

Navodi da joj isprva nije bio jasan nagli odlazak tužiteljice iz kuće dva dana nakon smrti pok. Alfreda Senečića sve dok nije detaljno pregledala kuću i uočila da nedostaju novac koji je bio ušteđevina pokojnoga i vrijednosti - zlatni nakit, da je tužiteljica iznijela iz kuće sve što je mogla i pronašla i upravo je to bio razlog da je htjela što prije izaći iz kuće. Ujedno ističe da je pok. Alfred Senečić u nekoliko navrata tijekom srpnja 2022. pao na pod u kući u Mandićevoj 29, a što je tuženici javila susjeda, ne tužiteljica, da je svaki put prilikom pada pokojnom u pomoć priskočila tuženica, a ne tužiteljica, te da je nakon posljednjeg pada sam pokojni izjavio da želi tuženici u stan, jer se više ne osjeća sigurno u kući u Mandićevoj 29, dok je tužiteljica tamo. Navodi da je njezin otac do zadnjeg dana suvislo govorio i mogao samostalno donositi odluke, jedino je u zadnje dane bio jako fizički slab i teško je hodao, da je u kući u Mandićevoj ulici mogao boraviti u prizemlju tako da nije bio potreban lift te da navedeno nije razlog da je isti dovezen u zgradu kod tuženice koja ima stan na 6. katu (gdje se lift povremeno i kviri), već je postojalo niz razloga zašto isti više nije želio ni u kom slučaju biti u kući gdje je bila tužiteljica. Naime, kada su oca tuženice dovezli iz bolnice (gdje je bio oko 14h), tuženica je istome pomogla da se okupa i primijetila je da je pun masnica, ogrebotina i rana, pitala ga je odakle mu to, rekao je da se udario, što je bilo čudno jer je bilo toga previše, nije se mogao baš na toliko mjesta udariti. Također je rekao da ne želi više u kuću dok god je tužiteljica tamo i da joj tuženica kaže da ode kod svog sina, da mu tužiteljica prijeti danim da mora dati svoj auto njezinom unuku, da tužiteljicu stalno zove sin i traži je novac koji ona nema i da onda ona traži od njega da joj posudi i da je njemu toga dosta, da je u kući ostala njegova ušteđevina, da bi bilo potrebno da tuženica ode u kuću i donese istu kod sebe u stan, s obzirom da će pokojni tu i ostati, a što tuženica nije napravila, jer nije stigla, brinula se za pokojnog kod sebe u stanu i nije se usudila ostaviti ga samoga. Otac tuženice nije imao dobro mišljenje o sinu tužiteljice, te je izričito tražio od tužiteljice, a i tuženica je tražila isto, da sin tužiteljice ne dolazi u kuću, osim kada je nužno, odnosno u vrijeme blagdana, na što je tužiteljica pristala. Navodi da je samostojeću svjetiljku i telefon za kuću kupio i platio pok. Alfred Senečić. Navodi da je tužiteljica u potpunosti bila gost u Mandićevoj ulici 29 kojeg je pok. Alfred Senečić primio iz milosrđa i zato jer je bio dobar i velikodušan čovjek, da tužiteljica nikada nije platila za ijednu stvar u kući, niti hranu nije plaćala, niti nabavljala niti pripremala, iz razloga što je bila gost koji je ostao predugo što nitko nije ni planirao niti očekivao, s time da namjera tužiteljice nije niti bila da ostane, jer nije voljela tu kuću i svima je to govorila, te se svim silama trudila otići, i to u Dom sama.

5. Presudom i rješenjem ovog suda poslovni broj P Ob-88/23-60 od 24. listopada 2025. odbijen je u cijelosti tužbeni zahtjev (točka I izreke presude) te je naloženo tužiteljici nadoknaditi tuženici troškove parničnog postupka u iznosu od 4.125,00 EUR (točka II izreke presude), dok je u izreci rješenja odbijen prijedlog tuženice za svrsishodnom delegacijom ovog suda.
6. Rješenjem Županijskog suda u Šibeniku poslovni broj GŽ Ob-15/26-2 od 31. ožujka 2026. ukinuta je u cijelosti presuda ovog suda poslovni broj P Ob-1176/18-42 od 9. studenoga 2023. i predmet vraćen ovom sudu na ponovni postupak.
7. U tijeku postupka sud je izvršio uvid u fotografije (list 11, 27, 137 – u koverti), rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj O-6491/22-6 od 2.1.2023. (list 15-18, 137), potvrdu Ingop d.o.o. od 1.12.2022. (list 20), račun A1 Hrvatska d.o.o. (list 21), potvrdu o smrti od 4.8.2022. (list 30-32), razglednice (list 55-56, 99-111), prijemni štambilj Doma za starije osobe Medveščak (list 57),

- zamolbu od 13.11.2021. (list 60), dopis Centra za socijalnu skrb, Podružnica Donji Grad od 25.11.2021. (list 61), dopis Doma za starije osobe Medveščak Zagreb od 1.12.2021. (list 62), povratnicu (list 63), potvrdu o primitku preporučene pošiljke (list 63), nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za rukopise i dokumente Zvonimira Čorića od 24.4.2023. (list 76-81), nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za rukopise, dokumente i novčanice Marijana Krajne od 19.5.2023. (list 88-92, 125-136), presliku osobne i zdravstvene iskaznice pok. Alfreda Senečića (list 98), osmrtnicu iza pok. Alfreda Senečića (list 124), videa na mediju (list 137), zamolbu za smještaj u domove za starije osobe (163-164), rješenje Centra za socijalnu skrb Zagreb, Podružnica Donji grad od 1.6.2022. (list 165-167, 172-174), službenu bilješku Centra za socijalnu skrb Zagreb, Podružnica Donji grad od 23.5.2022. (list 175), izvješće Centra za socijalnu skrb Zagreb, Podružnica Donji grad od 19.5.2022. (list 176), saslušao je svjedoke Doroteju Hudetz, Ivu Huziak, Lavoslavu Ninić (list 183-189), Kseniju Pilepić, Ivanku Friščić, Ivanu Friščić, Ana Mariju Brković (list 190-197), Davora Pongračića, Anitu Pongračić, Ljerku Nerš, Katicu Ćuk (list 198-201), Andreju Smetko, Sonju Požgaj (list 211-213), Luku Krenedića, Igora Krenedića (list 227-234), Josipa Šmituca, Ivanku Zebec Šmituc (list 235-236), Nenada Marinića, Tomislava Zečevića (list 247-250), Mirjanu Telišman (list 265-267) i Mislava Budišića (list 270-271), te je saslušao stranke (list 142-145, 147-157).
8. Sud je odbio dokazni prijedlog tuženice za dopunskim saslušanjem tužiteljice (na ročištu 14. prosinca 2023.), s obzirom da je tužiteljica iznijela detaljan iskaz, a tako i u odnosu na okolnosti na koje tuženice predlaže dopunski saslušati tužiteljicu (po pribavi dokumentacije od doma za starije i nadležnog Hrvatskog zavoda za socijalni rad, na okolnost podnošenja prijave i rješenja o primitku tužiteljice u dom), te je stoga navedeni dokaz odbijen primjenom odredbe čl. 10. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 155/23 – dalje ZPP), kao nesvrshodan i neekonomičan. Ujedno je primjenom odredbe čl. 299. st. 3. ZPP-a odbijen dokazni prijedlog tužiteljice za saslušanjem svjedoka Eleonore Katić (na ročištu 4. rujna 2026.), a koji je dokazni prijedlog predložen po zaključenju prethodnog postupka protivno odredbi čl. 299. st. 1. ZPP-a, jer tužiteljica ne tvrdi, niti dokazuje da navedeni dokaz nije mogla predložiti, bez svoje krivnje, do zaključenja prethodnog postupka, dok pozivanje tužiteljice na rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev235/22-4 od 28. studenoga 2023. nije primjenjivo na konkretan slučaj i predlaganje saslušanja predloženog svjedoka.
 9. U ponovnom postupku tužiteljica predlaže ponovno saslušanje svih svjedoka koji su po prijedlogu tužiteljice već saslušani tijekom postupka. U svezi navedenog prijedloga valja istaknuti da je sud tijekom postupka saslušao mnogobrojne svjedoke (8) predložene po tužiteljici (i tuženici) koji su svi detaljno iznosili svoje iskaze i detaljno odgovarali na postavljena pitanja punomoćnika stranaka i suda na dugotrajnim (višesatnim) ročištima, te se prijedlog tužiteljice za njihovom ponovnim saslušanjem ne ukazuje svrsishodnim ni ekonomičnim, te je stoga prijedlog tužiteljice sud odbio primjenom odredbe čl. 10. st. 1. ZPP-a (na ročištu 4. rujna 2026.)
 10. Tuženica tijekom postupka ističe prijedlog za prekidom ovog postupka, a o kojemu sud nije odlučivao, jer tuženica na istome nije ustrajala te se stoga ima smatrati da je od navedenog prijedloga odustala.
 11. Na temelju ovako provedenog dokaznog postupka sud je utvrdio tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovanim.

12. Predmet spora je zahtjev za utvrđenjem izvanbračne zajednice tužiteljice i pok. Alberta Senečića u razdoblju od veljače 2009. do smrti pokojnog, 4. kolovoza 2022.
13. Među strankama nije sporno da se iza pok. Alfreda Senečića, umrlog 4. kolovoza 2022., vodi ostavinski postupak pred ovim sudom poslovni broj O-6491/22, u kojem su se postupku kao zakonske nasljednice prijavile ovdje tužiteljica kao izvanbračna supruga ostavitelja i ovdje tuženica, kćer pokojnog, a u kojem je postupku tuženica osporila postojanje izvanbračne zajednice tužiteljice i pok. Alfreda Senečića te je pravomoćnim rješenjem istoga suda od 2. siječnja 2023. upućena tužiteljica na pokretanje parničnog postupka protiv tuženice, radi utvrđenja da je u izvanbračnoj zajednici s ostaviteljem pok. Alfredom Senečićem živjela od 2009. do njegove smrti, te je određeno da će prekid postupka trajati do pravomoćnog okončanja parničnog postupka. Nije sporno da su se tužiteljica i pok. Alfred Senečić upoznali 2009. i družili sve do smrti pokojnoga, 4. kolovoza 2022., da su se do potresa 22. ožujka 2020. družili u stanu tužiteljice u Zagrebu, Đorđićeva ulica 24, a nakon što je u potresu zgrada tužiteljice oštećena i dobila crvenu naljepnicu kao nepogodna za stanovanje, da je tuženica na 10-tak dana primila tužiteljicu u svoj stan, te da je tužiteljica nakon toga živjela s pokojnim u kući pokojnoga u Zagrebu, ulica Matka Mandića 29, kao i da je pokojni po izlasku iz bolnice otišao u stan tuženice gdje je preminuo. Nije sporno da tužiteljica i pokojni nisu imali prijavljena prebivališta na adresi drugoga. Također, nije sporno da je pokojni bio društvena osoba, koji je volio biti okružen ljudima.
14. Sporno je da li su tužiteljica i pok. Alfred Senečić u razdoblju od 2009. do smrti Alfreda Senečića živjeli u izvanbračnoj zajednici te da li njihov odnos u navedenom razdoblju ima obilježja izvanbračne zajednice.
15. Prvenstveno valja istaknuti da tužba sadrži sve što je potrebno da bi se po istoj moglo postupiti u smislu odredbe čl. 106. st. 2. ZPP-a, te stoga sud odbija kao neosnovan prigovor neurednosti tužbe istaknut po tuženici.
16. Odredbom čl. 8. st. 2. Zakona o nasljeđivanju (Narodne novine, broj 48/03, 163/03, 35/05, 127/13, 33/15, 14/19 – dalje ZN) propisano je da na temelju zakona ostavitelja nasljeđuje i njegov izvanbračni drug koji je u pravu nasljeđivanja izjednačen s bračnim, a izvanbračnom zajednicom u smislu tog Zakona smatra se životna zajednica neudane žene i neoženjenog muškarca koja je trajala dulje vrijeme, a prestala ostaviteljevom smrću, pod uvjetom da su bile ispunjene pretpostavke koje se traže za valjanost braka.
17. Odredbom čl. 3. Obiteljskog zakona (Narodne novine, broj 116/03, 17/04, 136/04, 107/07 – dalje ObZ) propisano je da se odredbe tog Zakona o učincima izvanbračne zajednice primjenjuju na životnu zajednicu neudane žene i neoženjenog muškarca koji ne žive u drugoj izvanbračnoj zajednici, koja traje najmanje tri godine ili kraće ako je u njoj rođeno zajedničko dijete.
18. Odredbom čl. 11. st 1. i 2. Obiteljskog zakona (Narodne novine, broj 103/15, 97/19, 47/20, 49/23, 156/23 – dalje ObZ) propisano je da se odredbe toga Zakona o učincima izvanbračne zajednice primjenjuju na životnu zajednicu neudane žene i neoženjenog muškarca koja traje najmanje tri godine ili kraće ako je u njoj rođeno zajedničko dijete ili ako je nastavljena sklapanjem braka, a izvanbračna zajednica koja ispunjava te pretpostavke stvara osobne i imovinske učinke kao bračna zajednica te se na nju na odgovarajući način primjenjuju odredbe ovoga Zakona o osobnim i imovinskim odnosima bračnih drugova, odnosno odredbe drugih zakona kojima se uređuju odnosi u poreznim stvarima, osobni imovinski i drugi odnosi bračnih drugova.

19. U smislu citiranih zakonskih odredbi učinci izvanbračne zajednice imaju potpuno isti pravni režim kao i učinci faktične bračne zajednice, te ovakvi pravni odnosi u izvanbračnoj zajednici upućuju na zaključak da je temeljna pretpostavka izvanbračne zajednice postojanje zajednice života sadržajno iste bračnoj zajednici ako traje preko tri godine, što znači da mora postojati uzajamna briga i pomaganja između izvanbračnih drugova, zajedničko stanovanje, zajedničko plaćanje režijskih troškova, troškova domaćinstva i svih drugih zajedničkih troškova, odnosno postojanje ekonomske zajednice koja se očituje u dogovornom raspolaganju zajedničkim prihodima, zajedničko održavanje domaćinstva, te druge okolnosti koje označavaju odnose u braku.
20. Da bi se odnos neudate žene i neoženjenog muškarca mogao izjednačiti s bračnom zajednicom mora postojati visoki stupanj međusobne povezanosti izvanbračnih drugova uvjetovan intenzitetom njihovih odnosa, što podrazumijeva zajedničko stanovanje, zajedničku svakodnevnicu, zajedničke financije i intimnu odanost, kao i namjeru da takva zajednica bude trajna. U takvoj zajednici izvanbračni drugovi zadovoljavaju složene životne potrebe, primjerice psihičke, emocionalne, ekonomske i druge. Pri tome činjenica da je emotivna zajednica između neudate žene i neoženjenog muškarca trajala dulje vrijeme ne znači automatski da se radi o izvanbračnoj zajednici koja bi bila u svojim imovinskopравnim učincima izjednačena s bračnom zajednicom, jer izvanbračna zajednica, osim u emocionalnom, mora u voljnom i ekonomskom smislu, ispunjavati preduvjete za izjednačavanje s bračnom zajednicom.
21. Uvidom u potvrdu o smrti od 4. kolovoza 2022. sud je utvrdio da je smrt nastupila na adresi Zagrebačka avenija 104C (nesporno u stanu tuženice), da je smrt neposredno prouzročena od stanja coronavirus, nastalo zbog ili kao posljedica – St. post. Impl. ES (odjeljak pod b) nije čitljiv), uz navođenje osnovnog uzroka smrti od bolesti ili ozljeda s kojom je započeo uzrok smrti – naznaka HA, s time da sud nije u mogućnosti utvrditi navedene medicinske termine, jer za navedeno nema stručnog znanja. Ujedno je sud utvrdio da je u rubrici bračnog druga navedeno Irena. Navedena potvrda sačinjena je od strane mrtvozornika/doktora medicine koji je obavio obdukciju.
22. Uvidom u osmrtnicu iza pok. Alfreda Senečića sud je utvrdio da je pogreb određen za 9. kolovoza 2022. u 12,30 sati na groblju Mirogoj, misa zadužnica istoga dana u 18,30 sati, te da su kao ožalošćeni navedeni redom kći Sandra, njegova Marlena te ostala tugujuća rodbina i prijatelji.
23. Uvidom u fotografije i videa na mediju sud je utvrdio da su tužiteljica i pok. Alfred Senečić tijekom godina poznanstva odlazili na broja putovanja u zemlji i inozemstvu, da su se družili s obitelji (sinom tužiteljice, bivšom snahom i unucima tužiteljice te tuženicom) na brojnim slavljima (rođendani, blagdani), kao i sa prijateljima, kod tužiteljice u Đorđićevoj, kao i u stanu tuženice (samo tužiteljica i pokojni), te u kući pokojnog u Mandićevoj ulici (tužiteljica, tuženica, pokojni, sin tužiteljice i unuci). Na mnogobrojnim fotografijama, kao i videu (oba snimana od strane sina tužiteljice, s time da razdoblje snimanja nije razvidno) vidljivo je da su tužiteljica i pokojni zagrljeni ili se drže za ruke, kao i da su oboje zagrljeni i sa drugim osobama koje se nalaze s njima na fotografijama. Ujedno je sud utvrdio da zadnje fotografije datiraju od 28. srpnja 2022. u kući pokojnog u Mandićevoj ulici, kao i da je pokojni dosta fizički oslabio uspoređujući sa ostalim fotografijama iz prethodnih godina, s time da je pokojni inače bio dosta visoka osoba i krupnije građe. Također, iz fotografija sa pogreba sud je utvrdio da je na lijesu bio vijenac tuženice, dok je vijenac tužiteljice na postolju sa strane, kao i da je tužiteljica na

- pogrebu, među ostalim uzvanicima, u pratnji muške osobe. Na poleđini fotografija sud je utvrdio da se na pojedinima nalaze rukom nadopisane godine i događaji na koji se fotografija odnosi, a koje datiraju od 2009. do 2022. (na fotografijama označenima u tužbi pod brojevima 17.-20. vidljiv je otisnuti datum kada su snimane, odnosno 28. srpnja 2022.).
24. Uvidom u razglednice (list 55-56) sud je utvrdio da datiraju iz razdoblja od 2015.-2018., da su upućene na adresu Đorđićeva 24, i u odnosu na tužiteljicu i pok. Alfreda Senečića zajedno (bilo naslovljene na obitelj Krenedić-Senečić, bilo osobna imena tužiteljice i pokojnog), a koje su im upućene od prijatelja/poznanika.
 25. Uvidom u potvrdu Ingop d.o.o. od 1. prosinca 2022. sud je utvrdio da navedeno trgovačko društvo potvrđuje da su vršili svakodnevnu uslugu dostave hrane-ručka iz Doma za starije osobe Trešnjevka gospođi Krenedić Marleni i gospodinu Senečić Alfredu, na adresu ulica Matka Mandića 29/1, Zagreb, u razdoblju od 1. ožujka 2022. do 6. kolovoza 2022., a koja potvrda se izdaje sinu gospođe Krenedić Marlene, za rješavanje imovinsko-pravnih odnosa na ostavinskoj raspravi.
 26. Uvidom u račun A1 Hrvatska d.o.o. sud je utvrdio da je upućen tužiteljici kao platno odgovornoj osobi na adresi Đorđićeva ulica 24, za razdoblje od 2. do 31. srpnja 2022., dok da je kao adresa za dostavu računa navedena Ulica Matka Mandića 29.
 27. Uvidom u zamolbu za smještaj u domove za starije osobe sud je utvrdio da je podnijeta po tužiteljici Domu za starije osobe Medveščak, a koju je dom zaprimio 8. veljače 2017. pod brojem 540/17, da je u rubrici bračno stanje navedeno udovica, da je rubrika ime i prezime supružnika prazna, te da se vrsta smještaja traži za zaokruženo dvokrevetna (bračni par) uz što je rukom nadopisano Alfred Senečić.
 28. Uvidom u zamolbu od 13. studenoga 2021. sud je utvrdio da su naslovnici istoga ovdje tužiteljica sa adresom Đorđićeva 24 i pok. Alfred Senečić sa adresom Matka Mandića 29, da je upućen Centru za socijalni rad, Vukovarska 237, Zagreb, te da iz sadržaja istoga u bitnome proizlazi da su 8. veljače 2017. predali zamolbe Domu za starije osobe Medveščak u Zagrebu pod brojevima 540/17 i 539/17, radi smještaja u dom, da zadnjih 12 godina žive u izvanbračnoj zajednici u Đorđićevoj 24, da je nakon potresa u Zagrebu zgrada dobila crvenu naljepnicu i pod pritiskom policije morali su iseliti iz stana u roku 45 minuta, slijedom čega im je zbog godina života i zdravstvenog stanja smještaj neophodan, da im je Dom na Iblerovom trgu blizak i stvara sigurnost kao da je njihov dom u Đorđićevoj ulici. Navedeni zahtjev sadrži potpise tužiteljice i pok. Alfreda Senečića, dok sadržaj dopisa nije pisan rukom, već na kompjutoru.
 29. Uvidom u potvrdu o primitku preporučene pošiljke sud je utvrdio da je izdana 17. studenoga 2021., da je pošiljatelj Alfred Senečić, Matka Mandića 29, Zagreb, primatelj Centar za socijalni rad, Vukovarska 237, Zagreb, dok je uvidom u povratnicu sud utvrdio da je istu potrebno vratiti Alfredu Senečiću, Matka Mandića 29, Zagreb, a da je pošiljka uručena Centru za socijalni rad, Vukovarska 237, Zagreb, 24. studenoga 2021., što je i razvidno iz otisnutog pečata navedenog centra.
 30. Uvidom u prijemni štambilj Doma za starije osobe Medveščak sud je utvrdio da je 8. veljače 2017. navedeni dom zaprimio određenu dokumentaciju pod brojevima 539/17 i 540/17, a s obzirom da nikakvi drugi podaci nisu navedeni na štambilju.

31. Uvidom u dopis Centra za socijalnu skrb, Podružnica Donji Grad od 25. studenoga 2021. sud je utvrdio da je upućen Domu za starije osobe Medveščak kojim šalju zahtjev Marlene Krenedić i Alfreda Senečića kojim traže realizaciju smještaja po zahtjevu koji je predan ustanovi doma prije 4,5 godine te ukoliko postoje zapreke za realizaciju smještaja da izvijeste o razlozima. Navedeni dopis upućen je tužiteljici.
32. Uvidom u dopis Doma za starije osobe Medveščak Zagreb od 1. prosinca 2021. sud je utvrdio da je upućen Centru za socijalnu skrb kojim odgovaraju da su Marlena Krenedić i Alfred Senečić predali zahtjev za smještaj u njihovu ustanovu 8. veljače 2021. za I stupanj usluge, stambeni dio za dvokrevetnu (bračnu) sobu, da za tu vrstu smještaja trenutno rješavaju zahtjeve predane 2014., da se na temelju datuma predaje zahtjeva nisu ostvarili uvjeti čekanja za tu vrstu smještaja te ukoliko će se navedenima osigurati smještaj na temelju ugovora sklopljenog sa Ministarstvom rada, mirovinskog sustava, obitelji i socijalne politike, smještaj će se moći realizirati prioritetno, po oslobođenju mjesta. Iz navedenog dopisa evidentno je da je u istome navedena pogrešna godina predaje zahtjeva 8. veljače 2021., a s obzirom da je iz obrazloženja točke 27. ove odluke razvidno da je riječ o datumu 8. veljače 2017.
33. Uvidom u izvješće Centra za socijalnu skrb Zagreb, Podružnica Donji grad od 19. svibnja 2022. sud je utvrdio da je sastavljeno u svrhu priznavanja usluge dugotrajnog smještaja u Domu za starije osobe Medveščak, Trg Drage Iblera za Marlenu Krenedić iz Zagreba, Đorđićeva 24. Iz sadržaja izvješća u bitnom proizlazi da je tužiteljica 6. svibnja 2022. predala navedenom Centru zahtjev za odobrenjem navedene usluge, putem rješenja Centra, a zbog bitno narušenog zdravstvenog statusa, visoke životne dobi i rizičnih uvjeta stanovanja, da je tužiteljica udovica i ima jednog sina Igora Krenedića koji živi na adresi Đorđićeva 24, da unazad 14 godina živi na adresi prebivališta sa izvanbračnim suprugom Alfredom Senečić, da ima u vlasništvu stan od 105 m² na adresi prebivališta i vikendicu u Zagorju veličine 32 m², da nakon potresa stanovanje u stanu na adresi prebivališta nije dopušteno, da joj je zbog visokih godina života i zdravstvenog stanja potrebno odobriti smještaj u domu za starije prioritetno, kao i da korisnica navodi da su 8. veljače 2017. predani zahtjevi za smještaj u domu za Marlenu Krenedić i njenog izvanbračnog partnera Alfreda Senečića pod brojevima 540/17 i 539/17.
34. Uvidom u službeni bilješku Centra za socijalnu skrb Zagreb, Podružnica Donji grad od 23. svibnja 2022. sud je utvrdio da je sastavljena po socijalnoj radnici centra vezano za predmet priznavanja prava na socijalnu uslugu smještaja, a u kojem nije navedeno da li Marlena Krenedić ima sklopljen ugovor o doživotnom ili dosmrtnom uzdržavanja, u svezi čega je ista kontaktirala sina tužiteljice koji je izjavio da njegova majka ima s njim sklopljen ugovor o doživotnom uzdržavanju te da će radi provjere zakonskih pretpostavki za priznavanje na socijalnu uslugu smještaja zatražiti izvadak iz zemljišne knjige službenim putem radi provjere zabilježbe na nekretnini.
35. Uvidom u rješenje Centra za socijalnu skrb Zagreb, Podružnica Donji grad od 1. lipnja 2022. sud je utvrdio da se tužiteljici s prebivalištem u Zagrebu, Đorđićeva ulica 24 priznaje pravo na socijalnu uslugu smještaja u Domu za starije osobe Medveščak, a po pokrenutom postupku 6. svibnja 2022. po zahtjevu tužiteljice od 4. svibnja 2022. Navedeno rješenje postalo je izvršno 7. lipnja 2022. te konačno-pravomoćno 27. lipnja 2022.

36. Tuženica je osporila da bi pok. Alfred Senečić potpisao zamolbu od 13. studenoga 2021., te da je potpis na istoj krivotvoren, u prilog čemu dostavlja nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za rukopise i dokumente Zvonimira Ćorića od 24. travnja 2023. Tužiteljica tvrdi da je zamolba od 13. studenoga 2021. upravo potpisana po pok. Alfredu Senečiću, u prilog čemu dostavlja nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za rukopise, dokumente i novčanice Marijana Krajne od 19. svibnja 2023. U svezi navedenih privatnih vještačenja izrađenih po nalogu stranaka izvan sudskog postupka, stranke suglasno na ročištu 4. rujna 2023. predlažu da se oba vještačenja koriste u ovom postupku kao dokaz.
37. Uvidom u oba nalaza i mišljenja sud je utvrdio da je zadatak oba vještačenja utvrditi da li je pok. Alfred Senečić potpisnik zamolbe od 13. studenoga 2021., te da su za oba vještačenja korištene istovjetne metode vještačenja, odnosno primjenom suvremene grafičke metode vještačenja rukopisa, koja se temelji na proučavanju općih i posebnih značajki rukopisa, proučavanju detalja korištenjem mikroskopa, te usporedbom utvrđenih elemenata spornog i nespornog materijala rukopisa.
38. Iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka Zvonimira Ćorića (kao prvotno izrađenog) sud je utvrdio da je kao nesporni materijal korišten nesporni potpis pok. Alfreda Senečića na putovnici RH br. 075250442, izdane 9. studenoga 2012., zatim na izvornicima dvije punomoći za raspolaganje računima kod Erste&Steiermarkische bank, sastavljenih u Zagrebu 28. srpnja 2016., kao i na izvornicima dvije punomoći za raspolaganje računima kod Erste&Steiermarkische bank, sastavljenih u Zagrebu 1. kolovoza 2016. Na temelju rezultata usporedbe spornog s nespornim materijalom vještačenja vještak je utvrdio sličnosti i razlike. Razlike između spornih i nespornih potpisa utvrđene su u: općem izgledu potpisa (posebno spornog u odnosu na nesporne iz 2016. i 2018., a dijelom i u odnosu na nesporni iz 2012.), ritmu i dinamici pisanja te tečnosti linije poteza (svi nesporni potpisi ispisani su rukopisom odgovarajućeg ritma i dinamike pisanja te tečnosti linije poteza, dok je sporni potpis ispisano rukopisom primjenjivog ritma i tečnosti linije poteza), broju poteza (svi nesporni potpisi ispisani su iz jednog poteza, dok je sporni potpis ispisano iz tri ili više poteza), liniji pisanja i nagibu grafema (razlika iskazana između spornog i nespornih poteza nastalih 2016. i 2018.), pisanju i oblikovanju grafema "S" (razlika u formi i nagibu), broju girlandnih grafema (kod nespornih potpisa broj girlandnih grama je veći), pisanju završnog poteza (razlika u odnosu na nesporne potpise iz 2016. i 2018. razlika je i kod završnog poteza na nespornom potezu iz 2012.). Sličnosti između spornog i nespornih potpisa utvrđene su u pisanju i oblikovanju inicijalnog grafema "a", liniji pisanja i nagibu grafema u odnosu na nesporni potpis iz 2012. te dijelom u oblikovanju tri girlandne grame od više girlandnih grama unutar nespornih potpisa. Vrednujući utvrđene sličnosti i razlike između spornog i nespornih potpisa, vještak navodi da prednost imaju razlike, jer su iste brojnije i grafološki vrjednije od utvrđenih sličnosti koje se mogu objasniti kao posljedica imitiranja skriptoru poznatih nespornih potpisa iz ranijeg perioda kada su nesporni potpisi po općem izgledu sličili nespornom potpisu na putovnici izdanoj 2012. Vještak na temelju provedenih ispitivanja i dobivenih rezultata zaključno u svom mišljenju navodi da pok. Alfred Senečić nije vlastoručno potpisao zamolbu od 13. studenoga 2021., odnosno da isti nije skriptor spornog potpisa na navedenoj zamolbi.
39. Iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka Marijana Krajne sud je utvrdio da je kao nesporni materijal, koji kvantitetom odgovara potrebama vještačenja,

korišten nesporni potpis pok. Alfreda Senečića na izvornicima slikovnih razglednica različitih mjesta, naslovljene na gosp. Igora Krenedića iz Zagreba, Ferde Kovačevića 7, nastalih između 2013.- 2019. (27 razglednica), kao i preslike osobe iskaznice broj 105440130, izdane po PU Zagrebačkoj 7. studenoga 2012., a koje preslike razglednica i osobne iskaznice tužiteljica dostavlja uz svoj podnesak od 9. lipnja 2023. kao korištenu za potrebe vještačenja. Analiza spornog potpisa upućuje na zaključak da je sporan potpis nastao prirodnim i spontanim grafičkim izrazom skripta potpisa. Na temelju rezultata usporedbe spornog s nespornim materijalom vještačenja vještak je utvrdio sličnosti u: općem grafičkom izgledu potpisa u cjelini, ritmu i dinamici pisanja, nagibu grafema u odnosu na liniju pisanja, te načinu oblikovanja (strukтури poteza) inicijalnih grafema potpisa (varijacije koja grafički asocira na formu slovo "a", početnog poteza u "11. kružnog, veznog, završnog kraka), načinu oblikovanja i povezivanja grafema iza inicijalnog (nešto, po kalibru manja, kružne varijacije te njim povezan, izduženi polu-oval, čiji se donji potezi, nalazi ispod linije pisanja), načinu definiranja središnjeg i završnog segmenta potpisa (kružno-girlandne forme) te načinu definiranja završnog segmenta potpisa (u "Z" formi završnog poteza, kakva se varijacija nalazi na priloženoj osobnoj iskaznici). Relevantne razlike nisu utvrđene. Vještak na temelju rezultata komparacije broja i kvaliteta utvrđenih sličnosti, odnosno na temelju dostavljenog materijala i izvršenog vještačenja, zaključno u svom mišljenju navodi da je sporan potpisan, definiran u formi produženog para, na zamolbi od 13. studenoga 2021. napisan rukom pok. Alfreda Senečića.

40. S obzirom da niti jedna stranka nije imala prigovore na nalaze i mišljenja stalnih sudskih vještaka Zvonimira Čorića i Marijana Krajne, to sud iste prihvaća u cijelosti, jer su sačinjeni stručno i obrazloženo, u skladu s pravilima struke.
41. Iz provedenih vještačenja utvrđeno je da su vještaci prilikom izrade nalaze i mišljenja koristili različite dokumente za analizu nespornih potpisa koje su uspoređivali sa spornim potpisom pok. Alfreda Senečića na zamolbi od 13. studenoga 2021. Iz takve analize nespornih i spornih potpisa vještaci iznose dijametralno suprotna mišljenja, a koja temelje na određenim elementima, koji su prema stalnom sudskom vještaku Zvonimiru Čoriću bitno različiti (razlike koje utvrđuje između spornog i nespornih potpisa) slijedom čega da isti upućuju na zaključak da pok. Alfred Senečić nije skriptor zamolbe od 13. studenoga 2021., dok su prema stalnom sudskom vještaku Mariju Krajni ti elementi slični (sličnosti koje utvrđuje između spornog i nespornih potpisa), a relevantne razlike ne utvrđuje, pri tome ne obrazlažući koje bi to konkretno bile relevantne razlike, slijedom čega da utvrđene sličnosti upućuju na zaključak da je pok. Alfred Senečić skriptor zamolbe od 13. studenoga 2021.
42. Tužiteljica je u prilog svojih navoda da je pok. Alfred Senečić potpisao zamolbu od 13. studenoga 2021. dostavila nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Marijana Krajne iz kojega je utvrđeno da je pokojni potpisnik navedene zamolbe, međutim, kako je i tuženica dostavila nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Zvonimira Čorića iz kojega je utvrđeno da pokojni nije potpisnik navedene zamolbe, a za koja su oba vještačenja stranke izrazile suglasnost da se koriste u ovom postupku, to sud prihvaćanjem oba nalaza i mišljenja ne može na osnovu istih sa sigurnošću utvrditi da li je pok. Alfred Senečić vlastoručno potpisao zamolbu od 13. studenoga 2021. ili nije, a uzimajući u obzir suprotna mišljenja vještaka iznijeta u njihovim vještačenjima, s time da stranke u svezi navedenoga nisu niti imale daljnje dokazne prijedloge, u vidu potrebe očitovanja oba vještaka

- ili provođenja novog vještačenja izrađenog u sudskom postupku, a ne u vidu privatnog vještačenja stranaka, dok sud nema dovoljno stručnog znanja kako bi utvrdio navedenu odlučnu činjenicu.
43. Nadalje, a vezano za između stranaka sporne činjenice, sud je proveo dokaz saslušanjem mnogobrojnih svjedoka i stranaka. S obzirom na opsežnost iskaza svjedoka, sud u ovoj odluci neće iznositi cjelokupne iskaze istih, već utvrđenja koja proizlaze iz iskaza u odnosu na odlučne činjenice u konkretnoj pravnoj stvari.
44. Iz iskaza tužiteljice u bitnome proizlazi da je pok. Alfreda Senečića upoznala u siječnju 2009. na putovanju u Graz, na koje je putovanje tužiteljica išla sa prijateljicom preko turističke agencije. Oboje su tada bili udovci i u mirovini. Graz nije poznavala. Na tom putovanju počeli su se družiti, zajedno su ručali i šetali po gradu, slikao ih je neki mladić koji je prolazio, inače se tužiteljica jako voli slikati, te je pokojni tada tužiteljicu primio za ramena, pogledali su se u oči i oboje osjetili da je to to, što je bilo dosta neobično s obzirom na njihove godine. Tu priču su uvijek kasnije pričali prijateljima. Nakon putovanja u Graz nastavili su se družiti, pokojni je ušao u društvo tužiteljice koje se inače nalazilo u "Maloj kavani" na Trgu bana J. Jelačića, otpratio bi tada tužiteljicu u njezin stan u Đorđićevoj i počeo je dolaziti nakon te pratnje u njen stan. Kroz druženja su shvatili da su jedno za drugo. Nakon nekog vremena bili su u Opatiji za Valentinovo, nakon mjesec dana od upoznavanja, pokojni je baš inzistirao da idu za Valentinovo. Zatim su ponovno otišli u Graz, odmah nakon Opatije, jer je pokojni trebao obaviti neke poslove. U njihovim počecima pokojni je jednom mjesečno trebao odlaziti u banku u Graz, a kasnije je prebacio račun u banku u Zagreb tako da više nije odlazio u Graz. Tom prilikom u Grazu otišli su u zlatarnu na Hauptplatzu, glavnom trgu u Grazu, tu zlatarnu je pokojni volio i dobro poznao, i tamo im je kupio vjenčano prstenje, inzistirala je da prsten bude tanak, jer je tanji prsten imala i u prvom braku. Sud je neposrednim opažanjem prstena koji je tužiteljica dala na uvid utvrdio da je riječ o tanjem zlatnom (žuto zlato) prstenu, a na čijoj je unutrašnjosti ugravirano "ALFRED 16.1.2009." Pričali su da će ostati do kraja života zajedno, bez vjenčanja za koje su prestari i nije im potrebno, a nakon kupnje otišli su u crkvu u Grazu gdje su se obećali jedan drugome da će ostati zajedno do kraja života jer im je bilo divno zajedno. Pokojni je ostao u stanu tužiteljice u Đorđićevoj gdje je pomalo donosio svoje stvari, jer su se u njegovom stanu u to vrijeme obavljali radovi i u svom stanu pokojni više nikada nije spavao, u stanu tužiteljice ostali su sve do potresa u Zagrebu. Za vrijeme zajedničkog života išli su na koncerte u Lisinski, imali su pretplate, sve su zajedno radili, brinuli su jedan o drugome, tužiteljica je većinom kuhala, a pokojnom se hrana tužiteljice jako sviđala. Oboje su bili dosta dinamični i veseli ljudi koji su se voljeli puno družiti s prijateljima, svuda su išli zajedno, išli su na puno putovanja jer su jako voljeli putovati, u Beč, Budimpeštu, Veronu, Milan, uglavnom autobusima. Toliko su često putovali da je tužiteljica jedva mogla oprati rublje između putovanja. Družili su se sa obiteljima u stanu u Đorđićevoj. Pokojni je jednom do dva puta tjedno odlazio po poštu u svoj stan u Mandićevoj, u to vrijeme je sin tužiteljice u jednoj sobi u Đorđićevoj imao ured gdje je primao stranke, te je bilo zgodno da se na taj način riješi da može primati stranke, iako ih je nekada znao primati i dok su tužiteljica i pokojni bili prisutni u stanu, ali su oni bili odvojeni u ostatku stana i nisu mu smetali dok je on radio. Kada bi pokojni odlazio po poštu u stan u Mandićevoj znao se naći i družiti sa svojom kćeri gdje je ona donosila svoje rublje i prala ga u njegovom stanu. Bilo im je lijepo zajedno sve do potresa. Nakon potresa tužiteljica i pokojni bili su jako potreseni, nisu odmah znali da je zgrada u

Đorđićevoj dobila crvenu naljepnicu kao neupotrebljiva te ih je drugi dan nakon potresa iz stana grubo izbacila policija. Tada je došla tuženica sa prijateljem koja im je pomogla da izađu iz stana, tuženica im je tada dala smještaj u svom stanu koja je tada otišla kod svog prijatelja. Tada je dvorkinja, koja je bila zaposlena i kod njih i kod tuženice, otišla u stan u Mandićevu kako bi isti osposobila za stanovanje, jer se u tom stanu nije živjelo oko desetak godina. Dvorkinja je donijela stvari iz Đorđićeve, prvenstveno posteljinu, a kasnije i druge stvari, kako bi mogli spavati u Mandićevoj. Nakon prvotnog šoka od potresa dolazili su sebi, tužiteljica je čak od šoka završila u bolnici na dva dana gdje je dobila tablete za smirenje, a pokojni je za to vrijeme tješio tužiteljicu i nabavljao sve što je bilo potrebno. Za vrijeme dok su živjeli na Trešnjevci u Mandićevoj ulici zajedno su odlazili po poštu u Đorđićevu, ostajali bi na ručku u gradu i vraćali se natrag u Mandićevu te čekali dan kada će se moći vratiti u Đorđićevu. U Đorđićevu je dobivala svu poštu, a osim pošte za mobitel koju je dobivala u Mandićevu, jer je svatko mogao ući u zgradu u Đorđićevoj, te joj je bilo bitno da dobije samo poštu za mobitel. Bilo im je predivno, uvijek su se držali za ruke i tako je bilo sve do nekih 2,5 godine nakon potresa, kada su šetali Baštijanovom ulicom, blizu Mandićeve ulice, tu su išli po kruh, u jednom trenutku pokojni je rekao da više ne može hodati, spustio se na pod i legao. Naišla su dva prolaznika koja su pomogla pokojnom da sjedne na pod i nasloni se na parkirani auto, tužiteljica je zvala hitnu, rekli su da neće dolaziti samo zato što se pokojni ne može dignuti, da nisu taxi služba, nakon toga je nazvala taxi kojih ih je dovezao do kuće, pokojni je otključao kuću, a taksist je pomogao pokojnom da dođe do ulaznih vrata, i prije ulaska u kuću pokojni se ponovno srušio kada su tužiteljici pomogli radnici koji su kraj susjedne kuće imali gablec i vidjeli su da je pao i odnijeli su pokojnog u stan na kat na krevet, jer su stepenice dosta strme. Tužiteljica je tada brinula o pokojnom, nekako je mogao prohodati do kupaone ili do stola, a drugi dan ujutro kada se probudio skliznuo je s kreveta na pod, nije ga mogla podići, jer je imao nekih 110-115 kg, tuženica je tada bila na moru, a sin tužiteljice nije bio u Zagrebu pa je pozvala susjeda ako bi mogao pokojnog odvesti njegov sin, koji joj je rekao da ne može pomoći, ali je taj susjed pozvao drugog susjeda koji je došao kod njih i dignuo pokojnog na krevet, a tom susjedu ni dan danas ne zna ime. Tada je susjeda dojavila tuženici što se dogodilo, koja je došla u Zagreb nakon nekoliko sati te je tuženica zvala hitnu, koja je inače i poznavala bolnice, a što tužiteljica nije poznavala, s time da je bilo još i vrijeme korone. Po dolasku hitne tuženica je s pokojnim otišla u bolnicu, tužiteljici je tada bilo jako teško, gdje je pregledan i nije zadržan. S obzirom da pokojni nije mogao hodati po stepenicama na prvi kat u njihov stan, a zgrada nema lift, dok zgrada tuženice ima lift, u kratkom razgovoru sa pokojnim koji je bio u autu tuženice, s time da tužiteljica ne može povezati sam taj događaj kako se to točno odvijalo i kada se to dogodilo, rekla je pokojnom da će sve biti dobro, tješili su jedno drugo i da će se pokojni vratiti u njihov stan u Mandićevoj. Pokojni je tada tužiteljici rekao puno lijepih riječi, da će opet biti zajedno, da se samo treba odmoriti od bolnice u kojoj se jako izmučio. Nakon što je došao u stan tuženice, pokojni je drugi dan umro, misli po noći, tužiteljici su ujutro javili susjedi da im je tuženica javila da je pokojni umro. Što se tiče prijave u dom za starije osobe, prije nekih 6 do 7 godina, u razgovoru s prijateljima tužiteljica i pokojni su rekli zašto ne bi otišli u dom na Iblerovom trgu u dvokrevetnu sobu, da će im to biti kao da su u hotelu, gdje bi im bilo kao kod kuće, samo bi se netko o njima brinuo. Zajedno su otišli na Iblerov trg gdje im je u domu rečeno da moraju čekati nekih desetak godina da bi ih primili u dom, ali

ih to nije pokolebalo. Prvi puta su podnijeli prijavu za upis u Dom umirovljenika na Iblerovom trgu, prije nekih 5 do 6 godina, ne sjeća se točno kada, zatim je bio potres zbog kojeg su promijenili mišljenje i ponovno su oboje zatražili upis u isti dom, negdje nakon potresa, ne zna točno kada, a tu drugu prijavu vodio je sin tužiteljice koji se brinuo da pokojni i tužiteljica dobe mjesto u domu. Sin tužiteljice napisao je zahtjev prema dogovoru pokojnog i tužiteljice, njih troje sjedili su u uredu sina koji im je pročitao što je sastavio i potpisali su zahtjev, a pokojni je podnio zahtjev na poštu, jer je on obično išao na poštu. Pokojni je dobio odbijenicu od doma na Iblerovom trgu, jer ne stanuje u centru grada, dok je tužiteljica dolazila u obzir da bude primljena u dom, jer je iz Đorđićeve. Prijavu su podnijeli za dom na Iblerovom trgu, jer je taj dom blizu Đorđićeve ulice, jer su u centru grada bili svi njihovi prijatelji s kojima su se družili i nalazili u kafićima u Petrinjskoj i Bogovićevoj ulici te stoga nisu htjeli ići u dom iz kojeg se do centra grada mora dugo voziti. Ne sjeća da bi dana 4. svibnja 2022. podnijela samostalan zahtjev za upis u dom. Dok su živjeli u Mandićevoj pokojni je postajao sve slabiji i nezadovoljniji, tuženica ih je nagovorila da uzimaju hranu iz doma u Trešnjevci, to je bilo negdje godinu dana prije smrti pokojnog, možda i manje, jer se pokojni počeo debljati, a to je bila dijetna hrana, ta hrana im je bila preslaba i posebno nije odgovarala pokojnom koji je volio jesti fine stvari vani, kao i po hotelima. Hranu iz doma u Trešnjevci plaćao je pokojni, a možda i tuženica, jer su oni imali zajednički račun, tuženica se brinula oko tog doma, jer je htjela da pokojni skine kile sa tom lakšom dijetalnom hranom. Tuženica je pokojnom dolazila svaki dan i donosila bijeli kruh, kao i vodu, jer nije htio piti vodu iz slavine, takva je situacija bila par mjeseci, za to vrijeme otišli su i u Opatiju u hotel Admiral, gdje je pokojni bio zadovoljan, bili su i njihovi prijatelji, a po povratku u Zagreb opet je postao nezadovoljan. Tuženica ih je nagovarala da uzmu ženu koja bi im kuhala, tužiteljica to nije htjela, jer nije htjela da netko postavlja pitanja da li joj odgovara ta hrana ili neka druga, to nije htio niti pokojni, jer nije volio da strani ljudi dolaze u kuću. Odnosi tužiteljice i tuženice bili su jako dobri, tuženica je bila na većini obiteljskih druženja, tako je bilo sve do proljeća pred 1. svibanj, za Uskrs su još svi bili zajedno u Mandićevoj, a tuženica je zabranila da za 1. svibnja u Mandićevu dođu unuci tužiteljice i u to vrijeme su nekako njihovi odnosi postali slabiji, ali ne tako da bi mogla misliti da će doživjeti to što je doživjela od strane tuženice kada ju je izbacila iz stana u Mandićevoj nakon smrti pokojnog. Što se tiče samog događaja zbog kojeg je podignula predmetnu tužbu, za koju nikada nije mislila da bi je podnijela, kao niti što je mislila da bi tuženica mislila da je ubila njezinog oca. Sin tužiteljice joj je rekao da se makne iz te kuće, na što je rekla da odmah ide van, jer nikada nije doživjela da netko više da je ubojica. Nakon što je pokojni preminuo tuženica je tražila od tužiteljice da joj preda sve papire pokojnog, što je potrebno za sahranu, tuženica je tada bila jako nervozna, s njom su bile dvije prijateljice, rekla je tuženici da pogleda u ormar, jer tužiteljica inače nije kopala po stvarima pokojnog, tada je tuženica počela vikati na tužiteljicu gdje su novci pokojnog, da je tužiteljica ubila pokojnog, tuženica joj je izrekla riječi koje ne želi ponavljati. Vidjela je da nema ruksaka u kojem su tužiteljica i pokojni imali svoje osobne stvari, kao što su putovnice, novci i neke druge dokumente, tuženica joj je rekla da je ruksak kod nje, vratila ga je, ali bez novaca koji su bili od tužiteljice. Kada je nakon smrti pokojnog izlazila iz stana u Mandićevoj pomogla joj je njihova dvorkinja (Ana Marija koja je predložena kao svjedok od tuženice) sa mužem, bio je prisutan i Nenad Marinić, nećak od pokojnog muža tužiteljice iz prvog braka, misli da je tu bio prisutan mladi bračni par iz Zagorja

gdje tužiteljica ima vikendicu (Dubravka i njezin muž kojem se ne sjeća imena, s njima više nije u kontaktu, jer su odselili iz Zagorja na njoj nepoznatu adresu, a oni su pokojnom inače uređivali vrt), svi su joj pomogli spremi stvari i odnijeti ih u stan u Đorđićevu gdje je otišla. Iselila je nakon dan ili dva od smrti pokojnog, bila je izbačena iz stana u Mandićevoj od strane tuženice, o tome se ne voli pričati, to je bio ružan način, tog događaja se ne želi sjećati, a da tog događaja nije bilo ne bi bili na sudu, da je riječ o ekscesu, s time da može razumjeti da je tuženici umro otac, ali da ju je napala da je ubila njezinog oca i rekla joj da se gubi iz njezine kuće, da je toliko vikala i vrištala da je ubojica, a riječ je o čovjeku kojeg je toliko voljela da takav način postupanja od strane tuženice ne može razumjeti. To se dogodilo kada je tuženica u pratnji svoje dvije prijateljice, ne zna koje, došla po papire za pogreb i tražila novce pokojnog u ormaru, rekla je tuženici da je pokojni uvijek u ormaru stavljao svoje stvari i tada ju je tuženica i napala. Tužiteljica po izlasku iz kuće u Mandićevoj nije mogla sama spremi stvari, jer je bila u velikom šoku, dosta stvari je bilo još u torbama koje nije vadila kada su došli iz Đorđićeve, jer je mislila da će se sve brzo riješiti i da će se brzo vratiti u Đorđićevu, imala je raspoređene stvari u jednom ormaru u prizemlju i u jednom ormaru na katu. Na pogrebu nije htjela stajati kraj tuženice, niti je pogledati u oči nakon svega što joj je izrekla i zato nije stajala uz odar pokojnog, samo je na kraju kratko stala uz lijes i pomolila se. Jedva je došla na pogreb, jer je pala u Mandićevoj dva puta i zbog toga je teško hodala, a u Zagrebu je tada bila i velika vrućina te joj je nećak pomogao doći na pogreb. Tuženica je nazvala tužiteljicu prije pogreba i pitala je da li može na partu staviti ime tužiteljice, tužiteljica je bila ugodno iznenađena i zbog toga je tuženici duboko zahvalna. Tužiteljica ništa nije mogla napraviti vezano za pogreb pokojnog, jer nije mogla zbog pada i velikih vrućina, a nije mala niti koga nazvati da joj pomogne, jer je bilo vrijeme godišnjih odmora kada ljudi nisu niti bili u Zagrebu. Pogreb je organizirala, kao i platila trošak istoga, tuženica. Kada su živjeli u Đorđićevoj, pokojni je od početka zajedničkog života imao ključeve od stana, a kada su živjeli u Mandićevoj tužiteljica je imala ključeve od tog stana. Da je pokojni preminuo saznala je tako da su joj pozvonila tri susjeda i rekli "Gospodo, moramo vam nešto reći, Sandra je javila da je gospodin Alfred umro", tuženica im je rekla da joj kažu da je pokojni preminuo jer "da ću ja to sigurno teško primiti". Još su prethodnu večer prije nego su joj susjedi ujutro javili da je preminuo, pokojni i tužiteljica sjedili u autu prije nego što je otišao kod tuženice u njezin stan. Što se tiče tjelesne građe pokojnog, bio je dosta visok, jak, oko 100 kg, u zadnje vrijeme prije smrti govorio je da mu je teško hodati. Tužiteljica nije nikada imala punomoć ili bilo kakvo drugo ovlaštenje za raspolaganje novčanim sredstvima na računu u banci ili bilo kojoj drugoj instituciji koji bi pripadao pokojnom. Pokojni i tužiteljica nisu imali nikakvu zajedničku imovinu u smislu da bi nešto kupovali zajedno, to im nije niti trebalo, tužiteljica je donijela posteljinu iz Đorđićeve u Mandićevu, jer ne bi imali na čemu spavati, koju je prilikom iseljenja iz Mandićeve i odnijela. Od pokojnog nije nikada posudila novce, na primjer kada su bili u dućanu i nešto kupovali, pokojni je to znao platiti na blagajni, a tužiteljica bi mu uvijek kada su došli kod kuće dala te novce koje je pokojni platio na blagajni. Tužiteljica je uvijek redovito dobivala mirovinu i uvijek su istu zajedno potrošili. Pokojni je tužiteljici, kada su razgovarali drugi puta da se prijave u dom za umirovljenike, dao 3.00000, valjda je bila riječ o kunama, kako bi uredila sobu u domu jer su im rekli kada dobiju mjesto u domu da tada sami i moraju urediti sobu. Što se tiče zdravstvenog stanja pokojnog, zna ono što joj je pokojni govorio, bio je dobrog zdravstvenog

stanja, volio je puno putovati i puno su i putovali do korone, imao je muških problema vezano za prostatu, imao je pacemaker, ali mu je srce bilo odlično, imao je problema sa sluhom što ga je dosta mučilo, a nakon što je prebolio koronu koja nije ostavila nekih drugih posljedica, jedino je počeo teže hodati po stepenicama. Dakle, bio je zdrav i dosta veseo čovjek. Vezano za fotografije koje je tužiteljica dostavila u spis, od djetinjstva je bila fanatik fotografiranja, a od 2019. nadalje nema više toliko fotografija, jer joj se stari fotoaparatus pokvario, kupila je novi s kojim nije znala rukovati, s obzirom na novu tehniku, te je prestala jednostavno fotografirati, tako čak nema niti jednu sliku stana u Đorđićevoj nakon potresa, a slike iz Mandićeve ulice koje je dostavila ima zato što je iste netko drugi fotografirao. Nakon potresa izgubila je uopće volju za bilo čime, pa tako i za fotografiranjem. Nakon pada pokojnog na parkiralištu i po dolasku taxi nije istome dala naputak da ih vozi u hitnu, to nije smatrala potrebnim u tom trenutku, pokojni je rekao da mu nije ništa i da može stati na noge, iz taxija je normalno izašao, došao do kuće, otključao vrt i stan, a kako je to već navela u iskazu. Nakon tog pada nije zvala tuženicu, pitala je pokojnog da li da zove njegovu kćer, rekao je da ne jer da ona mora ići na put u Rijeku i da je se ne uznemirava, da je on dobro i da ga ništa ne boli. Nakon što je pokojni drugi puta pao u stanu nakon što su ga radnici doveli u stan na kat, tada je zvala hitnu, koja je i došla, nisu ništa našli, a tada je i zvala tuženicu, jer joj je javila susjeda koja je očito vidjela hitnu, pokojni i tuženica su razgovarali i pokojni je rekao tuženici da je ok i da ne treba dolaziti, bio je potpuno bistar i normalan u tom razgovoru. Kuća tužiteljice u Pušćanskoj Dubravi je useljiva i ima sve potrebno za život, ima vodu, struju, klima uređaj i električno grijanje, riječ je o komfornoj drvenoj vikendici. Tužiteljica se uvijek bojala biti sama u kući u Mandićevoj i govorila je da će se vratiti u Đorđićevu ili će otići u dom na Iblerovom, rekla je to i pokojnom, a pokojni je govorio tuženici da tužiteljica nikada neće ostati u kući u Mandićevoj, jer joj ta kuća nikako nije sjela, i da neće za slučaj da on umre sigurno ostati duže od mjesec, dva u toj kući. U toj kući je bilo i provala pa se zbog toga osjećala nesigurno. Punomoć na bankovnim računima pokojnog imala je tuženica, a kada je pokojni otišao u mirovinu svoj posao je prepustio kćeri.

45. Iz iskaza tuženice u bitnome proizlazi da izvanbračna zajednica između pokojnog oca i tužiteljice nikada nije postojala. Pokojni otac bio je srčani bolesnik, imao je dijagnozu fibrilacija atrijske, riječ je o ozbiljnoj bolesti srca, ali se dobro držao s obzirom da je imao pristup najboljim doktorima i liječenju. Točno je da je 1. svibnja 2022. zabranila tužiteljici da unuk tužiteljice slavi rođendan u Mandićevoj ulici, a smatra sramotnim da je tužiteljica uopće tražila da se rođendan slavi u kući roditelja tuženice, pogotovo jer je na taj dan preminula njezina majka i taj dan je bio 15 godišnjica smrti majke. Pokojni otac je ostao udovac 1. svibnja 2007. nakon čega se povukao u sebe i nije htio izlaziti i družiti se, a jedan od razloga je bio i taj što mu je dijagnosticirana navedena bolest. Na nagovor tuženice počeo je putovati i izlaziti. Nakon par mjeseci od smrti majke, početkom ili u proljeće 2008., pokojni je rekao tuženici da mu se dosta žena počelo udvarati, a prva je bila prijateljica njezine majke Dora Hudec, ali pokojni otac s njom nije imao ništa, jer mu se nije svidjela na taj način. Što se tiče putovanja pokojnog oca u Graz i upoznavanja s tužiteljicom, pokojni otac joj je ispričao da je na tom putovanju bila Dora Hudec koja je bila sa prijateljicom, ovdje tužiteljicom, tu je bila riječ o smišljenom upoznavanju od strane Dore Hudec pokojnog oca sa tužiteljicom, a s obzirom da se ona nije uspjela približiti pokojnom ocu na način na koji je to htjela. Nije bila ljubav na prvi pogled kako to navodi tužiteljica. Kada je pokojni otac pitao

Doru Hudec čime se bavi tužiteljica, i kada mu je rekla da je sutkinja, to ga je odbilo od tužiteljice i nije bio zainteresiran, jer otac nije htio imati posla sa odvjetnicima i sucima. Također joj je ispričao da ga je tužiteljica pitala gdje ide, jer da ona nije htjela ići po dućanima sa Dorom Hudec i pokojni otac je rekao tužiteljici da ide na ručak u Schlosberg, te da usput mora ići u banku, na što mu je tužiteljica rekla da li može ići s njim, on je pristao. Otac se na putovanjima družio s prijateljima, kao i u Zagrebu, u tom društvu je bila i tužiteljica, Dora Hudec, kao i drugi prijatelji. Što se tiče druženja tužiteljice i pokojnog oca, shvatila je da je to prijateljsko druženje dvije osobe starije životne dobi. Pokojni otac je uvijek svima govorio da ima samo tuženicu koja će naslijediti svu njegovu imovinu, dok da će tužiteljicu naslijediti njezin sin. To je govorio stalno, u društvu pred prijateljima, susjedima, govorio je da to što je tužiteljica kod njega u Mandićevoj i što ju je primio kao gosta ništa ne znači, a s obzirom da su ljudi postavljali pitanja i pričaju svašta, vidjeli su nekog novog u kući i pitali su tko je ona i šta tu radi, te je pokojni govorio da je tužiteljica tu zbog potresa, jer nije imala gdje ići, a navode vezano za nasljeđivanje imovine pokojni je prvi puta rekao nakon upoznavanja pokojnog i tužiteljice kada je tuženica prvi ili drugi puta došla za blagdane u Đorđićevu ulicu. Pokojni otac je živio u svom stanu na adresi prebivališta u Mandićevoj ulici u kući, nije točno da bi živio u stanu tužiteljice, niti je ikada imao ključeve od stana tužiteljice u Đorđićevoj. Pokojni otac imao je i loše mišljenje o sinu tužiteljice. Što se tiče da bi pokojni otac imao ključeve od stana tužiteljice, može istaknuti primjer kada je tužiteljica jednom prilikom pala i slomila rebra te nije zvala pokojnog oca koji nije imao ključeve, već svog sina koji je imao ključ. U stanu u Đorđićevoj bio je registriran odvjetnički ured sina tužiteljice, te i iz tog razloga nema logike da bi živio u tom stanu, a uostalom zašto bi i živio kada je imao svoju kuću u Mandićevoj ulici. Kada se dogodio potres u Zagrebu 2020. Đorđićeva ulica je dosta stradala i zgrada u kojoj je stan tužiteljice dobila je crvenu oznaku kao nesigurna za život. Tužiteljica tada nije znala gdje bi otišla i pitala je pokojnog da li bi mogla doći privremeno kod njega u Mandićevu, to je velika gesta, ali pokojni otac je bio takav i učinio bi sve za svoje prijatelje te je tako pristao da tužiteljica dođe kod njega u Mandićevu ulicu. Riječ je o velikoj kući na tri kata sa tri stana, tako da nije bilo problema da tužiteljica dođe kod pokojnog. Problem je bio jer je tužiteljica htjela biti na prvom katu gdje nije bilo kuhinje pa su išli nabavljati i uređivati kuhinju, nešto minimalno kako bi imala neke osnovne uređaje, za to vrijeme dok se to uređivalo tužiteljica je bila kod tuženice u stanu, nekih tjedan dana. Nije točno da je tužiteljica kuhala, a ako je i jednom nešto skuhalo dok je bila u Mandićevoj ulici, obično je znala nešto skuhati kada su joj došli unuci, nije niti ništa radila, samo je pričala na mobitel, većinom sa svojim sinom i prijateljicama i konstantno je govorila da joj nije lijepo u toj kući, a što je pokojnog oca tuženice jako smetalo i smatrao je to jako ružnim načinom. Pokojni otac i tuženica nadali su se da će tužiteljica otići u dom, a kada je otac pričao da bi otišao u dom, onda je govorio da bi išao u privatni dom na Trešnjevci, jer je na Trešnjevci živio cijeli svoj život i išao se i raspitati u taj privatni dom o uvjetima. Otac je od 2015. imao pacemaker, a 2022. kardiolog mu je rekao da mora promijeniti bateriju kako bi pacemaker mogao dalje normalno raditi. Znali su da je tužiteljica podnijela samostalan zahtjev za prijavu u dom u svibnju 2022. i dobila je rješenje da je primljena što im je sama rekla. 4. srpnja 2022., dok je tuženica bila u Rijeci telefonski ju je zvala susjeda Ivanka Friščić i rekla joj da je pokojni pao i da je došla hitna pomoć, nakon toga je nazvala tužiteljicu da vidi što se dogodilo, pričala je i sa pokojnim ocem koji joj je rekao da mu je loše i da su

mu noge otkazale. Smatra da je tužiteljica bila upoznata s tim padom, jer je tužiteljica živjela u kući i smatra da je tužiteljica o tome imala saznanja, nadala se da joj tužiteljica može reći što se dogodilo, jer da je bila u Zagrebu odmah bi došla do pokojnog oca. Nije joj logično da hitna pomoć nije došla kada je otac pao na parkiralištu kako je to iskazala tužiteljica. Dok je doktorica iz hitne pomoći bila kod pokojnog oca i nakon što ga je pregledala, razgovarala je telefonski s doktoricom koja je rekla da mora popiti antibiotike, na što je razgovarala telefonski s tužiteljicom jer je netko trebao otići po antibiotike, na što je tužiteljica rekla da ne može otići, jer da je vani vruće, pa je tuženica poslala po antibiotike Ana Mariju koju je nazvala telefonski. Pri tome pojanjašava da je po telefonskom razgovoru sa doktoricom ponovno telefonski razgovarala sa pokojnim kojeg je pitala da li po antibiotik može otići tužiteljica, ne zna točno da li je pitanje tužiteljici postavio pokojni ili tuženica osobno, a prvo je spomenula tužiteljicu, a ne Ana Mariju, da ode po antibiotik jer je ista bila u kući gdje je živjela besplatno i smatra da je i mogla nešto učiniti za njezinog pokojnog oca. Antibiotik je pokojni otac trebao uzimati svakih 12 sati, a koji mu je prepisala doktorica iz hitne. Tada je došla u Zagreb. Drugi dan otac je i dalje bio čudan, čudno je govorio, nekako ne povezano i teško pa je zvala hitnu koja je opet došla i rekla da je sve u redu, da nastavi piti antibiotike, također je organizirala da sutradan ujutro dođu iz privatnog laboratorija Breyer te su pokojnom ocu obavili određene pretrage. U srpnju 2022. zbog svega toga nije nigdje posebno putovala, jer je brinula o ocu i svaki dan ga je dolazila vidjeti u Mandićevu popodne nakon posla. Tako je i u četvrtak 28. srpnja 2022. došla vidjeti tatu, da vidi je li dobro, jer je trebala otići u Rijeku, dogovorila je i sa Ana Marijom i njezinim mužem da ofarbaju stan u Crikvenici i rekla je pokojnom ocu da će se vratiti u ponedjeljak u Zagreb. U nedjelju, 31. srpnja 2022., zvala je oca na telefon koji se isprva nije javljao i kada se konačno javio rekao je da već satima leži na podu, da tužiteljica samo zove svog sina koji je na Pagu, nakon toga razgovarala je sa tužiteljicom da pozove nekog od susjeda kako bi pomogao ocu, na što je tužiteljica rekla da nema nikoga vani na cesti, a tuženica je onda rekla da će zvati susjedu Ivanku Friščić da neka ona nađe nekoga tko će pomoći ocu, na što je tužiteljica rekla da samo nju ne zove i čula je da je počela dozivati susjeda Božića. U konačnici je došao susjed Davor Pongračić kojega je zvao susjed Božić koji je stariji gospodin i nije mogao pomoći, a njegov sin nije bio kod kuće, koji je podignuo pokojnog oca, za cijelo to vrijeme tuženica je bila na telefonu s ocem. Tada je zamolila i tužiteljicu da nazove hitnu pomoć, jer je u Vinogradskoj bolnici bio dežuran prijatelj tuženice doktor Budišić, na što je tužiteljica rekla da neće zvati hitnu i citirano: "Zovi si sama hitnu kada dođeš u Zagreb". Tuženica je taj isti dan došla u Zagreb i kada je došla kod pokojnog oca bio je kao polumrtav, ne može to opisati, a s obzirom da je u četvrtak bio normalan čovjek, zvala je hitnu pomoć i rekla im da ima sumnju na moždani udar. Tada je i popričala s ocem i rekla mu da će ići u bolnicu i da kada izađe iz bolnice da je najbolje da dođe kod nje, na što joj je zahvalio, jer da više ne može biti u Mandićevoj ulici, jer da mu tužiteljica ništa nije pomogla. Hitna je tada odvezla pokojnog oca u bolnicu i po obavljenom pregledu zaključak doktora je bio da je dobro, da je možda prohodao koronu i da jednostavno mora odmarati. Pokojni otac je došao kod tuženice u ponedjeljak 1. kolovoza 2022., dovezao ga je sanitet, kada je pomogla ocu da se otušira vidjela je da ima na sebi puno masnica i ogrebotina, rekao je da su od pada, to joj je bilo sumnjivo, rekao je i da se u kuću u Mandićevu više ne vraća, dok tužiteljica ne ode iz kuće i da ode reći tužiteljici da izađe iz kuće i ode kod svog sina. To nije učinila, jer joj je tada bila

bitna briga za oca, a nije ga mogla ostaviti samoga. U utorak 2. kolovoza 2022. rekla je pokojnom ocu da trebaju otići kod doktorice opće prakse, jer je njegovo zdravstveno stanje i nadalje bilo upitno, a i trebao je dobiti svoje lijekove, tada je rekao da treba uzeti neke papire iz stana u Mandićevoj i neke osobne stvari, otišli su autom do stana, pokojni je ostao u autu, do auta je došla tužiteljica, ali s tužiteljicom nije htio razgovarati, sve to vidjela je i susjeda Ivanka Friščić, tuženica je brzo uzela stvari tako da se nisu dugo zadržali. Pokojni otac je rekao tuženici i da mu tužiteljica prijeti da mora njezinom unuku dati svoj auto Wolkswagen Polo, star 18 godina. U srijedu 3. kolovoza 2022. vodila je pokojnog oca u bolnicu u Dubravu na pregled pacemakera, rekli su da je sve u redu, a pacemaker je radio i kada je otac preminuo. Kada je odvela pokojnog oca do liječnika opće prakse i u bolnicu u Dubravu pomogla je da odhoda do lifta i iz lifta u garažu, od vrata stana do lifta, kao i od lifta do garažnog mjesta ima par koraka, tih dana lift je radio, a u bolnici u Dubravi pokojni je skoro pao te je inženjer doveo kolica i u njima se pokojni vozio kroz bolnicu i do auta iz bolnice. Kada je dolazila u bolnicu stala je s autom pred ulaz, jer inače poznaje puno ljudi u bolnici. U ponedjeljak 1. kolovoza 2022. razgovarala je s prijateljicom Sonjom Požgaj koja joj je sugerirala za jednu gospođu koja bi dolazila kod tuženice na par sati i preuzela brigu o pokojnom ocu dok radi, s tom gospođom je dogovorila da dođe kod tuženice u četvrtak 4. kolovoza u jutarnjim satima. U tih nekoliko dana koje je spominjala pokojni otac joj je rekao da mu je ostala ušteđevina u Mandićevoj ulici, rekla je ocu da će to riješiti kada mu bude bolje. Pokojni otac je preminuo 4. kolovoza 2022. u ranim jutarnjim satima u stanu tuženice, pokušala ga je oživjeti za vrijeme dok je telefonski zvala hitnu koju je čekala da dođe, a kada je hitna pomoć došla pokušavali su ga oživjeti nekih sat vremena, ali nažalost je umro. Pokojni je htio doći živjeti kod tuženice, tuženica živi na 6. katu i jako često je lift pokvaren, tako da nije razlog da je kod tuženice došao živjeti zbog lifta, a da nije mogao biti u Mandićevoj ulici zbog strmih stepenica kako to navodi tužiteljica, mogao je biti u prizemlju u kući u Mandićevoj ulici bez problema. Kada je otac preminuo u stanu bila je u velikom šoku i izvan sebe, oko 7,00 h ujutro nakon što je preminuo i nakon nekog vremena zvala je susjedu Ivanku Friščić i rekla neka javi tužiteljici da je otac preminuo, jer nije znala kako će reagirati ako joj tuženica to javi telefonski. Za to vrijeme čekala je i mrtvozornika u stanu da dođe po tijelo pokojnog oca, kao i pogrebno poduzeće, tada je nazvala još neke ljude kako bi im javila da je otac preminuo. U to vrijeme tuženici je poslala poruku Ana Marija da izrazi sućut, s kojom se kasnije i telefonski čula, koja je rekla tuženici da joj je tužiteljica javila da je pokojni umro i da joj dođe pomoći sa svojim mužem kako bi se iselila iz kuće u Mandićevoj ulici što prije, te nije točno da bi tuženica izbacila tužiteljicu iz stana, jer je sama tužiteljica dogovorila sa Ana Marijom da će se iseliti iz stana. Ana Marija je tada još bila kod tuženice u stanu u Crikvenici gdje je imala posla do petka i mogla se vratiti u petak u Zagreb. Nakon što je pokojni otac preminuo tuženica je prvi puta došla u kuću u Mandićevu sa prijateljicom Mirjanom Telišman na kratko, samo je uzela tatino odijelo, sa tužiteljicom je kratko razgovarala oko odijela i nekih drugih nebitnih stvari, niti se ne može sjetiti što točno. Prije nego što su došle u kuću uzeti odijelo, tužiteljica ju je nazvala telefonski i pitala zašto je nije nazvala i rekla da je pokojni preminuo, a tada joj je tužiteljica i rekla da tuženica mora dati auto od pokojnog oca njezinom unuku Lukici, to je čula i prijateljica Mirjana Telišman te je bila sva izbezumljena da tužiteljica tako nešto priča dok je otac tuženice još bio kod tuženice u stanu mrtav. Tuženicu je nazvala i Ivanka Friščić koja je rekla tuženici da se tužiteljica nakon

saznanja da je otac preminuo ponašala kao da nije umro, dok je susjed Davor Pongračić koji je zajedno sa Ivankom Friščić išao kod tužiteljice, jer Ivanka Friščić nije htjela ići sama tužiteljici, dok je pokojni preminuo, rekao: "Sada će ona početi pjevati", pri tome misleći na tužiteljicu. Iz svega ovoga može se vidjeti da tu nije bilo nikakve ljubavi od strane tužiteljice prema pokojnom ocu, kao niti obrnuto, ali je tuženica bar smatrala da je tužiteljici u interesu da njezin otac bude živ, s obzirom da je živjela kod njega besplatno. Što se tiče dobavljanja hrane iz doma na Trešnjevci, tuženica je to organizirala za oca, i to 5 dana u tjednu, a s obzirom da je tada s njim živjela i tužiteljica bilo je glupo da hranu ne organizira za njih oboje, a posebno jer tužiteljica nije niti kuhala. Zapravo je prvo htjela pokojnom ocu dogovoriti gospođu koja bi kuhala, na koji je prijedlog otac bio oduševljen, ali tužiteljica to nije htjela, jer da šta će po kući hodati nepoznata ženska osoba. Također je rekla pokojnom ocu ako mu hrana iz doma ne odgovara neka si naruči nešto iz restorana. 5. kolovoza 2022. došla je u kuću u Mandićevu po papire za pogreb, bila je tada dosta nervozna, jer nije odmah sve našla, iako je znala gdje otac drži svoje papire. Tada je došla sa prijateljicama Ksenijom Pilepić i Jelenom Čirić, pitala je tužiteljicu da joj je pokojni otac rekao da ima uštedevinu i gdje se ista nalazi, na što je tužiteljica rekla "pitaj si svog tatu" te je tužiteljicu ponovno pitala na što je ponovo ponovila "pitaj si svog tatu", tuženica je rekla tužiteljici kako je nije sramota da to kaže kada je otac umro i da ga ne može ništa pitati, nakon čega je samo otišla iz kuće, to su sve čule prijateljice. Prvi puta je u ovom postupku čula da bi rekla tužiteljici da je ubojica, to nije točno, nije to nikada rekla, a da je smatrala da ga je tužiteljica ubila, tada bi tražila i obdukciju tijela, ali nije jer to nije smatrala potrebnim, neki prijatelji su čak pitali tuženicu da li je sigurna da tužiteljica možda nije otrovala pokojnog oca, a s obzirom da je od živog i zdravog čovjeka koji normalno hoda, u roku od 3 dana bio polumrtav i nakon par dana preminuo. Organizirala je pogreb, pomogle su joj prijateljice Ksenija Pilepić i Jelena Čirić. Tužiteljica je iselila iz kuće u Mandićevu u subotu, iselila ju je Ana Marija s mužem, a kasnije je došao nećak tužiteljice, rekla joj je Ana Marija, tuženica nije bila prisutna, s time da sa iseljenjem tužiteljice nije niti bilo puno posla, jer se tužiteljica od dolaska u Mandićevu ulicu nije niti raspakirala, nije voljela tu kuću, jer se htjela vratiti u stan u Đorđićevu ili otići u dom na Iblerov trg, pokojni otac joj je rekao da je to tužiteljica sama govorila. Na pogrebu je stajala uz lijes pokojnog oca, na lijesu je bio aranžman tuženice, uz lijes je stajala i neka starija gospođa za koju ni dan danas ne zna tko je, ima je na slikama sa sprovoda, rekla je svoje ime i prezime koje nije zapamtila jer je bila u stanju šoka. Na pogrebu je tužiteljica bila sa strane sa svojim prijateljima. To je i zadnje kada je vidjela tužiteljicu sve do ostavinske rasprave gdje se iznenada pojavila. Što se tiče izrade parte u subotu ujutro kada je sa svojim prijateljicama išla obavljati stvari vezano za pogreb, nazvala je tužiteljicu i rekla joj da ide organizirati pogreb, tužiteljica je zamolila tuženicu da li može njezino ime napisati na parti, isprva to nije mislila učiniti, ali bila je dosta emotivna i u šoku pa je na kraju stavila ime tužiteljice na partu, zapravo niti ne zna iz kojeg razloga, nije uopće razmišljala u tom trenutku o tome, a sigurno nije mislila da će doći do ovog postupka i da će tužiteljica potraživati imovinu iza pokojnog oca u ostavinskom postupku. Što se tiče brige o pokojnom ocu, vezano za kuhanje, čišćenje, brigu o zdravlju, on je bio dosta vitalan, dok je zadnje dvije godine pred smrt bio malo slabijeg zdravlja. Tuženica se osobno brinula o nabavi lijekova koje je morao uzimati, vodila ga jednom mjesečno kod liječnika, u bolnicu, sve je osobno organizirala. Čišćenje i pospremanje u kući u Mandićevu obavljala je Ana Marija Brković, a što se tiče

kuhanja pokojni otac nakon smrti majke tuženice nije kuhao, već je obično oko 13,00 ili 14,00 sati otišao na ručak u restoran na Trešnjevci, a tuženica bi im popodne kuhala nakon što se vratila s posla dok su živjeli zajedno u Mandićevoj ulici, a kada je odselila, negdje 2011. u stan u Novu Galeriju, tada jedolazila kod oca popodne, nije mu tada kuhala, već je on obično odlazio jesti u restoran. Što se tiče lijekova, pio je lijekove za srce, i to Koperinevu, Nebiol i Pradaksa, s time da je oko posljednjeg lijeka prvotno bilo problema, jer je pokojni sam određivao koliko bi trebao piti tog lijeka pa ga je odvela kod kardiologa kako bi mu objasnio da mora piti propisanu terapiju i nakon toga više nije bilo problema. Imao je i nekih problema s prostatom, ali to je više liječio prirodnim putem, kao Prostatamol, Urosal, i slično što je vidio da ima. Nosio je i slušni aparat koji je njemu predstavljao dosta problema, nije mu kvalitetom bio dobar. Vezano za odnos sa tužiteljicom, pokojni otac je govorio da se njih dvoje druže pod stare dane, da su oni stari pa da im tako bude lijepo, da imaju prijatelje s kojima se druže, to je bio više prijateljski odnos između dvoje starijih ljudi. Pokojni otac je isto tako imao jako dobru prijateljicu još iz fakultetskih dana Nevenku Poznić s kojom se isto tako družio i nalazio na kavama, čuli su se redovito, a ista je preminula u studenom 2019. Kod njih su za blagdane ili druge prigode dolazili i drugi ljudi, osim tužiteljice, uvijek su se družili, a i oni su odlazili kod drugih prijatelja koji nisu imali veze s tužiteljicom. Tužiteljica, prema saznanju tuženice, nije nikada snosila nikakve troškove za vrijeme dok je boravila u Mandićevoj ulici. Ima saznanja da je otac posuđivao novce tužiteljici, rekao joj je da je za Uskrs 2022. posudio tužiteljici 3.000,00 EUR kako bi se tužiteljica sama smjestila u dom, da ga je tužiteljica to zamolila, otac je pitao tužiteljicu zašto ne posudi novce od sina, rekla je da sin nema novaca i da će vratiti ocu te novce. Pokojni otac je tuženici u srpnju 2022. rekao da je tužiteljici posudio novac, negdje u svibnju ili lipnju, za uređenje vrta u Pušćanskoj Dubravi, oko 4.000,00 kn, da mu je tužiteljica rekla da će vratiti novce, a rekao je da ne zna od kuda bi uopće vratila novce, jer očito nema ušteđevine, jer tada ne bi niti posuđivala novac, a da će valjda vratiti novce. Pokojni otac znao je posuđivati novce i drugim prijateljima. Ovlaštenja po svim njihovim računima imali su pokojni i tuženica, tuženica je imala punomoć na računima pokojnog oca, a on na njezinima, imali su i zajednički kunski račun, a tuženica je putem svog mobitela mogla vidjeti svaku transakciju koja je bila učinjena s njezinog ili njegovog računa. Što se tiče da bi pokojni ikada izrekao ikakvu namjeru da bi samostalno ili zajedno s tužiteljicom išao u dom na Iblerovom trgu, navodi da je pokojni otac jako volio hotele kada je putovao te je u jednom trenu zamislio da je biti u domu kao u hotelu, raspitao se i vidio da ima jedan privatni dom na Trešnjevci te joj je rekao da mu se tamo sviđa, da je taj dom i blizu kuće u Trešnjevci pa bi mogao ostaviti i određene stvari u kući, taj dom je otišao vidjeti odmah nakon potresa ili nakon korone, čim je mogao otići u dom koji su bili zatvoreni za vrijeme korone. Pokojni otac mogao si je priuštiti da ode u privatni dom, a uvijek mu je govorila zašto bi išao u dom, dok god je vitalan i može samostalno živjeti. Tužiteljica nije nikada bila u tim planovima pokojnog oca, koji je samo htio ići u privatni dom, dok je tužiteljica pričala da će ići u dom na Iblerovom trgu koji je državni dom. Ne zna točan naziv doma u Trešnjevci, u tom domu nije bila, zna da je pokojni otac samo pričao da je riječ o domu na potoku na Remizi, u tom domu je bio susjed Ivan Pongračić, on je otac od Davora Pongračića, s time da otac nije aplicirao prijavu za taj dom, išao je tamo gledati sobe i sam dom, a govorila je uvijek ocu šta će tamo dok god je vitalan, jer smatra da se u dom ide umrijeti. Ivan Pongračić preminuo je u rujnu 2023., tada je bila

na kongresu pa nije bila na sprovodu, javila joj je susjeda. Pokojni otac nije mislio ići u dom isključivo zbog susjeda Ivana Pongračića, znao je otići kod njih, riječ je o prvim susjedima, razgovarao je i sa susjedovom suprugom Anitom Pongračić koja mu je rekla da su zadovoljni sa tim domom, otac se zapravo više sam informirao vezano za taj dom. Ne može točno reći kada je Ana Marija Brković počela raditi u Mandićevoj ulici, poznaje je 7-8 godina, a od kada su se upoznale od tada je i počela raditi za njih nakon nekog vremena, čistila je i spremala u Mandićevoj ulici, kod tuženice u stanu u Novoj Galeriji i u Đorđićevoj ulici, a ista je došla na preporuku svoje prijateljice Ivane koja je za njih prethodno radila i otišla živjeti u Oslo. Pokojni otac je Ana Mariju Brković preporučio tužiteljici koja je imala neku stariju gospođu, a dala je šansu i Ana Mariji Brković da dođe čistiti u Đorđićevu ulicu. U zgradi gdje živi tuženica su dva lifta, jedan lift koji se nalazi bliže stanu zna ne raditi, u prosjeku dva dana u mjesecu, obično preko vikenda, dok se drugi lift nalazi dalje od stana tuženice do kojeg se mora malo prohodati, ali po ravnom bez stepenica. U kući u Mandićevoj ulici nema lifta, ima prizemlje u kojem se nalazi sve za život, od kupaonice, kuhinje sa uređajima, spavaće sobe, te pokojni otac nije morao ići na gornji kat, jer je imao sve za život u prizemlju, a u prizemlju je živio nekih zadnjih godinu dana prije smrti. Kuća u Mandićevoj je obiteljska kuća sa jednim ulazom u kojoj se nalazi više stambenih jedinica između katova koji su povezani stepenicama te su u kući prethodno živjeli na način da su baka i djed tuženice živjeli u prizemlju, roditelji na prvom katu, a tuženica na drugom katu. Kod tužiteljice je u Đorđićevu ulicu došla u početku njihova poznanstva, a ponekad je znala doći kod tužiteljice za blag dane, ali ne uvijek. Pokojni je tražio od tuženice da osobno kaže tužiteljici da iseli iz kuće i ode kod sina, pokojni je to rekao tuženici kada je došao kod tuženice u stan iz razloga o kojima je već iskazala, jer da je tužiteljica dobila mjesto u domu još u svibnju 2022., odnosno da je dobila rješenje za dom, a u kolovozu još uvijek nije iselila iz kuće u Mandićevoj, da je mjesto u domu dobila tužiteljica je rekla pokojnom što je isti ispričao tuženici, a tuženica rješenje nije vidjela. Pokojni je rekao tuženici da je tužiteljica prijetila da njezin unuk Lukica mora dobiti auto, da je to pokojnog opterećivalo, a bio je i srčani bolesnik, na isti način je tužiteljica prijetila i tuženici kako je to već iskazala, pod prijetnjom misli na navode koje je tužiteljica iznijela pokojnom i tuženici vezano za vozilo. Koliko je tuženici poznato tužiteljica je 4. kolovoza 2022. iselila u stan u Đorđićevu ulicu gdje je živio sin tužiteljice, da se taj stan možda renovirao 2021. kada se razveo sin tužiteljice, a pokojni nije tražio od tužiteljice da iseli iz kuće u Mandićevoj od renoviranja stana u Đorđićevoj 2021. sve do kolovoza 2022. jer je tužiteljica molila pokojnog da ostane živjeti kod njega, jer da ne želi živjeti sa svojim sinom koji je maltretira i pokojni je rekao tuženici "šta da ja radim kada se ona ne želi iseliti", tako je tužiteljica jednostavno ostala. Ne zna s kim tužiteljica danas živi. Tuženici nije poznato da li je sin tužiteljice došao kod pokojnog u Mandićevu ulicu prije njegove smrti, koliko zna sin tužiteljice cijelo ljeto nije bio u Zagrebu, već na moru. Na poseban upit tužiteljice osobno tko je u Đorđićevoj ulici kuhao, spremao, donosio hranu za tužiteljicu i pokojnog, tužiteljica je iskazala da je pokojni živio u Mandićevoj ulici gdje je bio i prijavljen.

46. Sud u cijelosti prihvaća kao istinite i životno logične iskaze svjedoka (i tužiteljice i tuženice) Ive Huziak, Ksenije Pilepić, Ivanke Friščić, Ivane Friščić, Ana Marije Brković, Davora Pongračića, Anite Pongračić, Katice Ćuk, Andreje Smetko, Sonje Požgaj, Josipa Šmituca i Ivanke Zebec Šmituc (pri tome istinitost njihovih iskaza nije dovedena u sumnju iz razloga da nisu u potpunosti istovjetno iskazivali

vezano za položaj drveća i raslinja u dvorištima, a posebice jer svjedok Josip Šmituc nije iskazao da se stražnji dio kuće pokojnoga ne vidi u potpunosti, niti je svjedok Ivanka Zebec Šmituc iskazala da se vidi u potpunosti), Tomislava Zečevića, Mirjane Telišman i Mislava Budišića, a s obzirom da su iskazi istih u suglasju i međusobno se nadopunjuju u odnosu na odlučne činjenice u ovom postupku, te s obzirom da su navedeni svjedoci iskazivali o onome o čemu imaju neposrednih saznanja (posebice o životu pokojnog u kući u Mandićevoj do potresa, o druženjima tužiteljice i pokojnog, kao i o suživotu tužiteljice i pokojnog nakon potresa u istoj kući i o njihovom odnosu, a čemu su osobno svjedočili), kao i posrednih saznanja, pri čemu valja istaknuti da su njihovi iskazi u dijelovima u kojima su iskazivali prema posrednim saznanjima također u suglasju te ocjenjujući njihove iskaze u cjelini i povezanosti s ostalim dokazima ne postoje okolnosti koje bi dovodile u sumnju vjerodostojnost njihovih iskaza. Također, sud pri ocjeni njihovih iskaza uzima u obzir protek vremena od događaja o kojima su iskazivali do davanja njihovih iskaza, te nalazi životno logičnom da se svjedoci ne sjećaju točno određenih detalja (primjerice točnih godina, kada i koliko puta su se desili određeni događaji o kojima pričaju i slično), s time da također valja uzeti u obzir da određene osobe imaju bolje i dugoročnije pamćenje od drugih, da pojedine događaje svjedoci vežu uz određene situacije koje su im bitne u njihovom životu te sve navedene okolnosti sud uzima u obzir pri ocjeni iskaza svjedoka. Ujedno valja istaknuti da iako su određeni svjedoci prijatelji stranaka, sud isključivo iz navedenog razloga ne izražava sumnju u njihovu istinitost, a s obzirom da su njihovi iskazi dodatno osnaženi iskazima ostalih svjedoka, i u međusobnom su suglasju, s time da svi navedeni svjedoci ni na koji način nisu zainteresirani za ishod ovog postupka te ne postoje nikakve okolnosti koje bi izražavale sumnju u istinitost danih iskaza.

47. Sud prihvaća kao istinite iskaze svjedoka: Doroteje Hudetz, osim u dijelu da je upoznala tužiteljicu sa pok. Alfredom Senečić na putovanju Kastvu, da su tužiteljica i pokojni stanovali zajedno i da su imali intiman, a ne prijateljski odnos, da je tuženica grubo izbacila tuženicu iz kuće u Mandićevoj nakon smrti pokojnog, da je tužiteljica za sebe i pokojnoga kupovala namirnice, da bi tužiteljica i pokojni u Mandićevoj živjeli na prvom katu kuće, da je pokojni želio da on i tužiteljica nose vjenčane prstene koje su nabavili; Lavoslave Ninić, osim u dijelu da bi pokojni izjavio da u kući u Mandićevoj nitko ne živi i da su tužiteljica i pokojni imali zajedničko kućanstvo koje su zajednički održavali; Ljerke Nerš, osim u dijelu da su tužiteljica i pokojni živjeli zajedno u Đorđićevoj; Luke Krenedića, osim u dijelu učestalosti dolaska u Đorđićevu i u Mandićevu, da je pok. Alfred Senečić bio skoro uvijek prisutan u Đorđićevoj kada bi došao u posjetu (u 99% slučajeva), da su tužiteljica i pokojni dijelili zajedničke financije, o odnosu tuženice prema tužiteljici nakon smrti pokojnog, da je pokojni svjedoku imao namjeru pokloniti svoje osobno vozilo, o zajedničkim planovima tužiteljice i pokojnog vezano za odlazak u dom za starije prije smrti; Igora Krenedića, osim u dijelu zajedničkog života tužiteljice i pok. Alfreda Senečića u Đorđićevoj od 2009. do potresa u Zagrebu 2020., da su (posebice) nedjeljom tužiteljica i pokojni zajedno odlazili na Mirogoj kako bi zapalili svijeće na grobu bivših supružnika, jer da su se subotama družili s prijateljima u centru grada (prijateljice tužiteljice saslušane kao svjedoci iskazivale su o druženjima u centru grada nedjeljom), da su tužiteljica i pokojni imali vjenčano prstenje kojim su se obvezali pred Bogom bez obreda, da su tužiteljica i pokojni oboje imali ključeve od stanova u Đorđićevoj i Mandićevoj, da u kući u Mandićevoj nitko nije stanovao 10 i pol godina, a tako niti pokojni koji bi

u kuću odlazio utorkom, da bi pokojni potpisao zamolbu od 13. studenoga 2021. za dom za starije na Iblerovom trgu, odnosno da bi nakon potresa postojala zajednička namjera tužiteljice i pokojnog za odlazak u navedeni dom, o zajedničkim financijama tužiteljice i pokojnog, da su tužiteljica i pokojni u kući u Mandićevoj živjeli na 1. katu, da bi tuženica napala tužiteljicu i izbacila je iz kuće u Mandićevoj, o odnosu tuženice i pokojnog; Nenada Marinića, osim u dijelu da su tužiteljica i pok. Alfred Senečić živjeli zajedno u Đorđićevoj, da je tužiteljica istjerana od strane tuženice iz kuće u Mandićevoj, da je tuženica uzela tužiteljici zajedničke novce tužiteljice i pokojnog. U prethodno opisanim navedenim dijelovima sud ne prihvaća iskaze svjedoka Doreteje Hudetz, Lavoslave Ninić, Ljerke Nerš, Luke Krenedića, Igora Krenedića i Nenada Marinića, a s obzirom da je u navedenim dijelovima iskaz istih u suprotnosti sa iskazima ostalih svjedoka koje sud prihvaća kao istinite iz razloga navedenih pod točkom 46. obrazloženja i čija vjerodostojnost prema mišljenju ovog suda nije ni na koji način dovedena u sumnju tijekom postupka, a u kojim su neprihvaćenim dijelovima njihovi iskazi u suprotnosti i sa iskazom same tužiteljice (iako je riječ o svjedocima predloženima upravo po tužiteljici), s time da pojedini od njih (Doreteja Hudetz, Lavoslava Ninić, Ljerka Nerš, Nenad Marinić) u odnosu na iskazano niti nemaju neposrednih saznanja, već iznose svoja osobna mišljenja i zaključke. Zaključci svjedoka (prijateljica tužiteljice Doreteje Hudetz, Lavoslave Ninić, Ljerke Nerš), posebice u odnosu na to da su živjeli zajedno, njihovi su osobni zaključci (jedino je svjedokinja Lavoslava Ninić navedeno iskala na temelju navodne izjave pokojnog, a u kojem dijelu sud njezin iskaz ne prihvaća, jer je u suprotnosti da iskazima ostalih prihvaćenih svjedoka), s time da navedeni svjedoci nisu sudjelovali u svakodnevnom životu tužiteljice i pokojnoga, da bi sud takve njihove zaključke mogao prihvatiti, a i u razgovorima koje su provodili u društvu kada su se nalazili na kavama u neke intimnije razgovore nisu niti ulazili kako to proizlazi iz iskaza navedenih svjedoka. U odnosu na navedene dijelove iskaza svjedoka Luke Krenedića (unuka tužiteljice) i Igora Krenedića (sina tužiteljica) ujedno valja istaknuti da je riječ o svjedocima koji su neposredno zainteresirani za ishod ovog postupka, a navedeno posebice jer je predmetni postupak proizašao iz ostavinskog postupka koji se vodi iza pok. Alfreda Senečića u kojem je potrebno odlučiti o nasljednicima i podjeli imovine pokojnog, odnosno da li i tužiteljica ima eventualna prava na nasljeđivanje iza pokojnog, te su stoga prema mišljenju suda iskazi istih u navedenom dijelovima usmjereni isključivo radi postizanja uspjeha tužiteljice u ovom postupku.

48. S obzirom na prihvaćene iskaze svjedoka (prema točki 46. i 47. obrazloženja), sud prihvaća iskaz tuženice kao istinit i životno logičan, s obzirom da je isti u suglasju s iskazima prihvaćenih svjedoka, osim u dijelu da pok. Alfred Senečić nikada nije podnio zamolbu za smještaj u dom za starije osobe u Iblerovom trgu, a s obzirom da je navedeno u suprotnosti sa spisom priležecom dokumentacijom i iskazima prihvaćenih svjedoka, dok prihvaća iskaz tužiteljice u dijelu u kojem je isti u suglasju s prihvaćenim iskazima tuženice i svjedoka i spisom priležecom dokumentacijom, dok u preostalom dijelu u kojem svoj odnos s pokojnim opisuje kao izvanbračni sud ne prihvaća kao istinit iskaz tužiteljice, smatrajući isti prvenstveno usmjerenim na postizanje uspjeha u ovom postupku.
49. Na temelju rezultata provedenog dokaznog postupka, kao i između stranaka nespornih činjenica, sud je nedvojbeno utvrdio da su se tužiteljica i pok. Alfred Senečić upoznali u siječnju 2009. u Grazu, gdje je tužiteljica putovala s prijateljicom Dorotejom Hudetz, tužiteljica Graz nije poznavala te se pridružila

pokoynom na način da su proveli dan u Grazu zajedno i bolje se upoznali. U vrijeme poznanstva oboje su bili udovci, pokojnom je supruga preminula 2007., a i tužiteljici je suprug preminuo u približno isto vrijeme. Od njihova poznanstva počeli su se intenzivno družiti i zajedno putovati u zemlji i inozemstvu, družili su se s prijateljima (tužiteljica nije uvela pokojnoga isključivo u svoje društvo, a s obzirom da je on već od ranije poznavao svjedokinju Doru Hudez koja je bila prijateljica njegove pokojne supruge i koja je iskazala da je pokojni dolazio u društvo u kojem je ona bila) i obitelji. Pokojni je ubrzo počeo dolaziti kod tužiteljice u Đorđićevoj gdje bi zajedno provodili svoje vrijeme, a s obzirom da su oboje bili sami i jednom i drugom je odgovaralo zajedničko druženje. Sud je utvrdio da odnos između tužiteljice i pokojnog nije bio samo na razini prijateljstva, jer u protivnom pokojni ne bi dolazio u stan tužiteljice, niti bi zajedno sa njezinom obitelji slavio obiteljske rođendane i blagdane, a kako je to sud utvrdio uvidom u fotografije. Na navedenim slavljinama bila bi prisutna i tuženica, iz čega je također razvidno da nije riječ o običnom prijateljskom odnosu. Dakle, odnos tužiteljice i pokojnog bio je na određeni način emotivan, provodili su često vrijeme zajedno, svuda zajedno odlazili, između njih je postojala određena prisnost (držali se za ruke, zagrlili se, oslovljavali se sa "moj/a", "dragi"), međutim, navedena emotivna povezanost s godinama je sve više izostajala, posebice nakon potresa 2020. Sud sa sigurnošću ne utvrđuje da bi prsten koji je tužiteljica predložila sudu bio vjenčani prsten kojim da se obvezala pokojnom pred Bogom u crkvi (da bi bila riječ upravo o vjenčanom prstenu iskazuje samo svjedok Doroteja Hudetz u kojem dijelu sud njezin iskaz ne prihvaća kako je to prethodno obrazloženo u točki 47. obrazloženja, svjedok Lavoslava Ninić spominje samo ugravirane prstene, ne vjenčane, dok svjedok Ljerka Nerš i Iva Huziak uopće ne spominju prstene, s time da su navedeni svjedoci bili redovito na druženjima sa tužiteljicom i pokojnim te je životno logično da bi u svezi toga njihovi iskazi trebali biti suglasni, a što nije slučaj), međutim, sve i da su pokojni i tužiteljica razmijenili prstenje i obvezali se jedan drugome do kraja života (2009.), navedeno ne ukazuje na zaključak da su isti bili u izvanbračnoj zajednici sve do smrti pokojnoga. Pri tome valja ujedno istaknuti da nije niti životno logično da bi tužiteljica i pok. Alfred Senečić razmijenili "vjenčano" prstenje kojima su se obvezali na zajednički život do kraja života u samim počecima njihova poznanstva, jer je tužiteljica iskazala da su se upoznali u siječnju 2009., a da su prsteni kupljeni pri njihovom ponovnom odlasku u Graz koje je uslijedilo nakon Opatije gdje su bili za Valentinovo (općepoznato je da je Valentinovo 14. veljače), dakle, nakon nekih mjesec dana od njihova upoznavanja. Nadalje je utvrđeno da unatoč tome što su tužiteljica i pokojni često provodili vrijeme zajedno i da bi pokojni ponekada i prespavao kod tužiteljice, da su preostalo vrijeme provodili odvojene živote, jer je pokojni i nadalje živio u obiteljskoj kući u Mandićevoj (prethodno sa pokojnom suprugom, kćeri i roditeljima pokojne supruge, svako na svojem katu, jer kuća ima 3 etaže sa 3 zasebne stambene jedinice), zajedno sa tuženicom do 2011. dok se ista nije odselila u svoj stan, nakon čega je pokojni u kući ostao živjeti sam, a što potvrđuju mnogobrojni svjedoci koji su pokojnoga redovito viđali (nekada i više puta tjedno, a životno je logično da svi svjedoci nisu viđali pokojnoga svi u iste dane i u isto vrijeme), i prije i nakon potresa, bilo kod kuće (stavljao bi vani rublje, nešto obavljao oko kuće, vidjeli bi svijetlo, otvorene prozore, parkiran auto ispred kuće, prijateljice Andreja Smetko i Sonja Požgaj dok bi dolazile po tuženicu), bilo na ulici kraj kuće ili u četvrti Trešnjevka gdje se kuća nalazi (odlazio bi po namirnice, šetao, odlazio na ručak i tada bi i popričao

sa svjedocima-susjedima). Da je pokojni živio u kući u Mandićevoj potvrdila je i svjedokinja Ana Marija Brković koja je čistila u kući pokojnog jednom mjesečno vikendom (kod tuženice počela čistiti prije 8-9 godina, a pokojnoga 2-3 godine nakon toga, iskaz svjedoka je od 12. veljače 2024.), kao i svjedok Tomislav Zečević (bio u vezi s tuženicom od 2018.-2021.) koji je i pomogao pokojnom u obnovi krova kuće u Mandićevoj. Utvrđeno je da se pokojni samostalno brinuo za sebe, dok mu je zdravstveno stanje to dopuštalo, a što je zapravo bilo sve do 2022. kada mu se isto počelo pogoršavati, a o njegovim potrebama i zdravlju je brinula njegova kćer, ovdje tuženica, koja ga je nakon što se odselila često posjećivala u kući, a njih dvoje su bili u jako dobrim odnosima. Naime, pokojni je po odlasku u mirovinu predao kćeri svoj posao, oboje su imali ovlaštenja po računima drugoga, kao i zajednički račun, a tuženica je kroz cijelo razdoblje redovito posjećivala oca i brinula o njemu u svakom pogledu. Ujedno je utvrđeno da u kuću u Mandićevu ulicu tužiteljica nije dolazila sve do potresa iz čega je posebice razvidno da su životni odnosi tužiteljice i pokojnog bili razdvojeni, a nije životno logično da tužiteljica (kao izvanbračna supruga prema navodima tužiteljice) nije uopće dolazila u kuću pokojnoga, niti je bila u posjedu ključa kuće pokojnoga, sve do potresa. Utvrđeno je da o tužiteljici pokojni drugima nije pričao (čak niti u društvu tužiteljice i pokojnom nije se pričalo o njihovom odnosu), tek nakon potresa, a s obzirom da je istu primio u kuću u Mandićevu ulicu, kada je tužiteljicu predstavljao kao prijateljicu koju je primio u kuću kojoj je bila potrebna pomoć, jer je tužiteljici stan stradao u potresu pa je istoj ponudio smještaj. I tužiteljica i pokojni govorili su da imaju svatko jedno dijete koje će ih naslijediti i da se nitko od njih drugome neće miješati u imovinu, a što je pokojni često govorio, posebice nakon potresa, jer su ljudi postavljali pitanja vezano za njihov odnos. Utvrđeno je da je kroz cijelo vrijeme njihova poznanstva tužiteljica imala prijavljeno prebivalište u Đorđićevoj ulici, a pokojni u Mandićevoj ulici. Da bi tužiteljica i pokojni djelili zajedničke financije tijekom postupka nije utvrđeno. Naime, tužiteljica je u svom iskazu navela da bi pokojni kada bi kupio namirnice u dućanu, uvijek naknadno pokojnom vratila te novce (navedeno je iskazala i svjedok Ana Marija Brković kojoj je to sama tužiteljica rekla), dok je svjedok Igor Krenedić iskazao da je tužiteljica plaćala režije u svom stanu. Činjenica da je pokojni plaćao ručkove na koje bi odlazio sa tužiteljicom ili pića tužiteljici i sebi dok su bila na druženjima sa prijateljima, ne upućuje na zaključak da su zbog toga dijelili zajedničke financije u smislu postojanja izvanbračne zajednice, naime, riječ je o "galantnosti" pokojnoga kojega su svi opisivali na navedeni način (pažljiv, posebice prema tužiteljici, obziran, ljubazan). Nadalje, sud utvrđuje da su tužiteljica i pokojni podnijeli zamolbe za smještaj u Domu za starije osobe Medveščak na Iblerovom trgu u dvokrevetnu (bračnu) sobu, koje je navedeni dom zaprimio 8. veljače 2017. (točka 32. obrazloženja ove odluke), o čemu su pričali i prijateljima, a što ne upućuje na zaključak da su bili u izvanbračnoj zajednici koja da je neprekidno trajala sve do smrti pokojnoga uzimajući u obzir sve ostale utvrđene okolnosti. Na temelju stanja spisa nije utvrđeno da bi tužiteljica i pokojni zajedno ponovno podnijeli zahtjev za zajednički smještaj u isti dom, a teret dokaza o navedenom je na tužiteljici. Naime, tuženica je osporila da bi zamolba od 13. studenoga 2021. bila potpisana po pokojnom, a da bi pokojni doista potpisao navedenu zamolbu sud nije u mogućnosti sa sigurnošću utvrditi iz provedenih privatnih grafoloških vještačenja izrađenih po nalogu stranaka koja su obje stranke predložila da se koriste kao dokaz u ovom postupku, a kako je to već obrazloženo u točki 42. ove odluke, s time da niti jedna od stranaka u svezi

navedenog nije imala daljnjih dokaznih prijedloga. Da bi pokojni bio potpisnik zamolbe od 13. studenoga 2021. nije razvidna ni iz povratnice i potvrde o primitku preporučene pošiljke (list 63) na kojima uopće nije naveden dokument koji se šalje, a nije moguće niti nedvojbeno utvrditi da bi istu poslao upravo pokojni (samo je naveden kao pošiljatelj, a što je mogla napisati druga osoba, a ne pokojni). Nitko od svjedoka čije iskaze, odnosno njihove dijelove iskaza sud prihvaća, nemaju nikakvih saznanja da bi tužiteljica i pokojni ponovno podnosili zamolbu 2021., dok iz iskaza svjedoka Anite Pongračić proizlazi da se pokojni raspitivao o privatnom staračkom domu Ptiček u Trešnjeci, a gdje je bio smješten suprug svjedokinje, to je spomenuo u zadnjem razgovoru koji su vodili. S obzirom na navedena utvrđenja, kao i prihvaćeni iskaz tuženice, sud utvrđuje da je pokojni posudio tužiteljici 3.000,00 EUR kako bi uredila sobu dok bude primljena u dom, kao i da je istoj posudio iznos od 4.000,00 kn za uređenje vrta vikendice tužiteljice. U odnosu na razdoblje nakon potresa 2020., kada je pokojni, koji je inače volio pomoći prijateljima i bio društven, po zamolbi tužiteljice istu primio u kuću u Mandićevu, kako bi joj pomogao zbog stradalog stana u potresu, sud je utvrdio da je odnos tužiteljica i pokojnog bio prijateljski. Pri iseljenju tužiteljice iz Đorđićeve u Mandićevu pomogla je tuženica sa tadašnjim dečkom Tomislavom Zečevićem, kao i Ana Marija Pongračić s mužem, tužiteljica je nosila dosta stvari, od kojih većinu nije nikada raspakirala za vrijeme boravka u kući u Mandićevoj. U to vrijeme kuću je i nadalje čistila Ana Marija Pongračić koja je redovito mijenjala posteljinu u prizemlju gdje je jedna soba i na katu gdje je druga soba. U kući tužiteljica nije kuhala, pokojnom i tužiteljici dostavljala se hrana koju je plaćao pokojni, a od 1. ožujka do 6. kolovoza 2022. hrana se dostavljala iz doma za starije što je organizirala, a time i plaćala, tuženica koja je bila zabrinuta za zdravstveno stanje svoga oca te kako je tada u kući boravila tužiteljica hranu je naručivala za njih oboje, jer tužiteljica nije kuhala. Tuženica je redovito posjećivala oca i vodila o njemu brigu. Za vrijeme boravka tužiteljice u kući u Mandićevoj ista nije snosila nikakve troškove, nije ni na koji način brinula o kućanstvu, sve je obavljao pokojni koji je uvijek odlazio u nabavke i šetnje sam, tužiteljica nije odlazila s njime, zajedno su jedino odlazili u centar grada na druženja s prijateljima, ali rjeđe. Iz svih provedenih dokaza proizlazi da za vrijeme boravka u kući u Mandićevoj od 2020. između tužiteljice i pokojnog više nije postojala nikakva emotivna povezanost, već da je odnos bio isključivo na prijateljskoj razini. I jedan i drugi bili su nezadovoljni, posebice tužiteljica koja je javno iskazivala nezadovoljstvo boravkom u kući u Mandićevoj i imala je izraženu veliku želju vratiti se u svoj stan u Đorđićevu u centar grada. Da između tužiteljice i pokojnog emotivna povezanost više nije postojala posebice proizlazi iz činjenice da je tužiteljica 4. svibnja 2022. podnijela samostalan zahtjev, kao udovica, za smještaj u dom za starije osobe na Iblerovom trgu, a koji joj je odobren 1. lipnja 2022., kao i iz načina postupanja tužiteljice vezano za brigu za pokojnog kroz srpanj 2022. kada se zdravstveno stanje pokojnoga počelo pogoršavati, odnosno postupanje iste nikako ne ukazuje da je pokazala izrazitu brigu i skrb za pokojnoga vezano za događaje 4. srpnja 2022. (pada pokojnoga na parking u pred kućom), kao niti 31. srpnja 2022. (pad pokojnoga s kreveta u kući u Mandićevoj), što proizlazi iz iskaza svjedoka Ivanke Friščić i Davora Pongračića. Izrazitu brigu i skrb oko pokojnoga u svezi navedenih događaja (kroz cijeli srpanj 2022.) vodila je tuženica koja je po izlasku pokojnoga iz bolnice (odveden 31. srpnja 2022.) odvela pokojnoga u svoj stan gdje je pokojni i preminuo 4. kolovoza 2022. u ranim jutarnjim satima. Sud ne utvrđuje da bi tuženica izbacila tužiteljicu

iz kuće u Mandićevoj, niti da bi napala verbalno tužiteljicu na način kako to tužiteljica prezentira u svom iskazu. Naime, svjedok Ana Marija Brković je iskazala da ju je tužiteljica nazvala na dan smrti pokojnoga i zatražila da joj pomogne da se iseli iz kuće (tužiteljica je rekla svjedokinji da se želi iseliti, da je to kuća tuženice), dakle, sama tužiteljica je iskazala namjeru da se iseli već na dan smrti pokojnoga, dok se prema tužiteljici incident o kojem je iskazivala i da bi je tuženica istjerala iz kuće dogodio dan nakon smrti, odnosno kada je tuženica došla sa dvije prijateljice, a što je bilo dan nakon smrti pokojnoga kako to proizlazi iz iskaza svjedoka Ksenije Pilepić koja je došla zajedno sa tuženicom u kuću u Mandićevoj i iskaza tuženice, a tuženica tada ni na koji način nije verbano napala tužiteljicu, dok tužiteljica nije pokazala nikakvu empatiju prema tuženici, bila je hladna i rezervirana. I iz iskaza svjedoka Ivanke Friščić i Davora Pongračića proizlazi da tužiteljica nije pokazala nikakvu emociju, niti empatiju kada su istoj priopćili da je pokojni preminuo. Također, nije niti životno logično da bi nakon incidenta, koji tužiteljica opisuje kao "escas" koji ju je jako uznemirio na način da o istome ne želi niti pričati, i svega izrečenog od strane tuženice kako to tužiteljica navodi, tuženica uopće nazvala tužiteljicu da je pita da li može ime tuželjice staviti na osmrtnicu. Tužiteljica nije sudjelovala u organizaciji pogreba, niti u troškovima pogreba, dok na pogrebu nije stajala uz odar pokojnoga, te je bila zajedno s ostalim prijateljima pokojnoga, s time da sud nije utvrdio da bi razlog tome bio odnos tuženice prema tužiteljici, jer postojanje nikakvog incidenta kako to tužiteljica želi prikazati između tuželjice i tuženice nije bilo, a na pogreb nisu došli niti sin tuželjice, niti unuci, s time da pri tome valja istaknuti da se na pogreb nitko ne poziva i svakome je dozvoljeno pristupiti na pogreb, neovisno o izraženoj zabrani tuženice sinu tuželjice da dođe na pogreb što tuženica nije niti osporila. Tuženica je na osmrtnicu dala napisati "moja Marlena", a tijekom postupka nije utvrđeno da bi tuženica to učinila iz nekog značajnog razloga, jer tužiteljicu nikada nije smatrala izvanbračnom suprugom pokojnoga oca, dok je tuženica zbog smrti pokojnoga oca bila u stanju šoka te je ne promišljajući i bez nekog posebnog razloga, po zahtjevu same tuželjice, navela na osmrtnici tuželjicu. Sama okolnost navoda na osmrtnici "moja Marlena" ne daje osnovu za zaključak da bi tužiteljica i pokojni neprekidno od 2009. do njegove smrti bili izvanbračni supružnici, a uzimajući sva ostala prethodno opisana utvrđenja.

50. Iz navedenih utvrđenja razvidno je da se odnos tuželjice i pokojnog Alfreda Senečića od njihova poznanstva razvio na određeni način u emotivan odnos kada su isti već bili u godinama (u siječnju 2009. tužiteljica je bila u dobi od 73 godine, a pokojni u dobi od 70 godina), da su često provodili vrijeme zajedno, odlazili na putovanja, družili se s prijateljima i obitelji, da bi pokojni povremeno prespavao kod tuželjice u Đorđićevoj, dok da stvarna namjera zajedničkog stanovanja između njih nije postojala, te da je takav način života odgovarao jednom i drugom. Oboje su bili udovci, u poznim godinama života, koji su imali zajedničke interese (voljeli su oboje puno putovati, provoditi vrijeme s prijateljima), te su voljeli provoditi vrijeme zajedno, osjećali su se jedan drugome bliski. Kada su bili odvojeni vodili su samostalne živote te nije postojala namjera organiziranja zajedničkog života. Prebivalište tuželjice je bilo u Đorđićevoj ulici, a pokojnog Alfreda Senečića u Mandićevoj ulici. Nije postojala konstantna uzajamna briga i pomaganje, jer nisu niti vodili zajednički život. Njihove financije nisu bile sjedinjene ni na koji način, nisu zajednički ulagali u imovinu, niti stjecali imovinu. Nisu imali zajedničke planove za budućnost, niti iz rezultata provedenog dokaznog postupka proizlazi da je postojala trajna namjera održavanja njihovog

odnosa, s time da je u konačnici u njihovom odnosu izostala i emotivna povezanost, nakon potresa 2020., te su ostali povezani na prijateljskoj razini. Pri tome valja istaknuti da je za postojanje izvanbračnog odnosa potrebna suglasna volja oba izvanbračna druga, a koja je evidentno izostala u konkretnom slučaju, uzimajući u obzir sve utvrđene okolnosti. Na temelju svega iznijetoga nije nedvojbeno utvrđeno da bi odnos tužiteljice i pokojnoga imao obilježja trajne izvanbračne zajednice, a koja da je trajala neprekidno od 2009. do smrti pokojnoga, 4. kolovoza 2022. kako to tvrdi tužiteljica.

51. Da bi se radilo o izvanbračnoj zajednici potrebno je da se radi o takvoj zajednici u kojoj postoji trajnija emocionalna i ekonomska i egzistencijalna zajednica izvanbračnih partnera, s voljom za uspostavljanjem takvih odnosa koji odgovaraju odnosima u braku (tako i Rev-1857/15 od 2. srpnja 2019., Rev-x-1069/16 od 27. rujna 2017.). Teret dokaza da je između tužiteljice i pok. Alfreda Senečića neprekidno u razdoblju od 2009. do njegove smrti, 4. kolovoza 2022., postojala izvanbračna zajednica, je na tužiteljici.
52. Slijedom navedenog, a s obzirom da tužiteljica tijekom postupka nije dokazala postojanje izvanbračne zajednice s pokojnim Alfredom Senečićem u smislu odredbe čl. 8. ZN i čl. 3., odnosno 11. ObZ-a, to je sud tužbeni zahtjev odbio kao neosnovan.
53. Stoga je odlučeno kao u točki I izreke presude.
54. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155 ZPP-a, i tuženici su utvrđeni troškovi zastupanja po punomoćniku odvjetniku, prema vrijednosti predmeta spora određenoj u tužbi u iznosu od 4.000,00 EUR, i to za sastav odgovora na tužbu od 2.3.2023. 100 bodova (Tbr. 7/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, Narodne novine broj 138/23 - dalje OT), za sastav podneska od 9.3.2023., 4.5.2023., 19.9.2023. 100 bodova za svaku radnju (Tbr.8/1 OT), za zastupanje na ročištu 23.5.2023. 50 bodova (Tbr.9/3 OT), jer se na istome raspravljalo o procesnim pitanjima, za zastupanje na ročištu 4.9.2023., 12.10.2023., 2.11.2023., 14.12.2023., 12.2.2024., 8.4.2024., 1.7.2024., 14.10.2024., 20.1.2025., 24.3.2025., 2.6.2025., 12.9.2025., 4.9.2026. 100 bodova za svaku radnju (Tbr.9/1 OT), što uvećano za važeću vrijednost jednog boda od 2,00 EUR (Tbr.54 OT) i porez na dodanu vrijednost od 25 % (Tbr.46 OT) iznosi 4.375,00 EUR.
55. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u točki II izreke presude.
56. Nije priznat trošak za sastav podneska od 17.5.2023., 26.6.2023., 13.3.2025., jer isti nisu bili potrebni za vođenje postupka u smislu odredbe čl. 155. ZPP-a. Nisu priznate zatražene zatezne kamate jer zahtjev u tom dijelu nije određen sukladno odredbi čl. 164. st. 1. ZPP-a.

U Zagrebu 2. listopada 2026.

Sudac

Nataša Marahovec Kantarević

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna strana može podnijeti u roku 15 dana od dana dostave presude žalbu županijskom sudu. Žalba se ulaže putem ovog suda elektroničkom komunikacijom.

NATAŠA MARAHOVEC KANTAREVIĆ

Elektronički potpisano: 02.10.2026T10:43:00 (UTC:2026-10-02T08:43:00Z)

Provjera: <https://epotpis.rdd.hr/provjera>

Broj zapisa: 8161c49a-943f-4c47-a2e6-9a2d944bd485

Općinski građanski sud u Zagrebu

DN-a

1. Pun. tužitelja
2. Pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088e-069f2**

Kontrolni broj: **0e718-84c0b-ac84a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.